

TURNUL DE VEGHERE

Vestitoriul
Împărăției lui Jehova

"Și vor ști că eu sunt Jehova"

- Ezechiel 35:15

ANUL XXV

1947

Nr. 22

CONȚINUTUL

Răbdare, care câștigă	339
O calitate necesară	341
Ceea ce aduce bucurie și speranță	343
Cuvântul încurajării	345
Creștere	345
Spre salvarea altora	346
Asia și întinderea teocratică	347
Rangun, Birmania	350
Ahazia care sfat dela dămoal	351
Texte și comentarii	352

© W.T.B. & T.S.

VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" ISAIA 43:12

Apare bilarar in Editura

ASOCIAȚIEI MARTORII LUI IEHOVA DIN ROMÂNIA

Persoană juridică morală

București 2, Str. Basarabia No. 38

Redactată și publicată de către:

WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY

117, Adams Street — Brooklyn 1. N. Y., U. S. A.

Funcționari:

N. H. KNORR, Președinte

GRANT SUITER, Secretar

(Urmasor din pag. 352)

ciar, comercial sau industrial, ci „prințul acestei lumi”. Deoarece acela este Satan Diavolul, singura altă alegere rămasă deschișă, este aceea a consacrării la Iehova Dumnezeu. W 15:2.

9 Ianuarie

Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt. — 1 Pet. 1:16.

Iehova este Atotputernicul Dumnezeu al noului lumi a dreptății. Contrarul și falsul Său acuzător este Satan Diavolul, „dumnezeul acestei lumi”. Iehova este Dumnezeul sfințeniei, ceea ce înseamnă că El este Acela care cuprinde totul în sine însuși și exprimă tot ceea ce este drept, bun și adevărat. Satan Diavolul este dumnezeul acestei deșertăciuni lumești, ceea ce înseamnă că el este puternicul nevăzut care este la spatele acestei lumi și a corupției ei. Iehova Dumnezeu nu este responsabil pentru această lume, pentru nelegiuirea și apăsările ei. Fiind sfânt, El este în mod absolut despărțit de această lume. După ce a lăsat pe Diavolul să activeze în această lume numai atât timp, cât e destul spre a aduce marea chestiune de discuție la un punct culminant, cu referire la întrebarea: Cine va domina universul, Atotputernicul Dumnezeu va demonstra sfințenia Sa întrucât nimicitește cu totul această lume și întemeiază vecinica lume nouă a adevărului și dreptății. W 15: 3.

10 Ianuarie

El Elohim Yahweh (Iehova) a vorbit și a chemat pământul dela răsăritul până la apusul acestuia. — Ps. 50:1, Rotherham.

Titlul *El* sau *Cel Paternic* se cuvine lui Iehova, deoarece El este într-adevăr atotputernic și nimic just și drept nu este imposibil pentru El să facă. Titlul *Elohim* sau *Dumnezeu* 1 se cuvine Lui, deoarece El întrunește și cuprinde în sine însuși toate puterile și calitățile proeminente pe cari vreunul și toți ceilalți puternici le-ar putea avea, dar El le depășește pe toate ale celorlalți. *Elohim* este titlul care îl desemnează ca Făcătorul și Autorul întregii creații; acesta este titlul aplicat Lui în versetul de deschidere al Bibliei: „La început Dumnezeu (*Elohim*) creă cerurile și pământul”. (Gen. 1:1) El merită atențiunea tuturor creaturilor Sale inteligente, *El Elohim*, sau „Cel puternic, Dumnezeu”, este ceea ce El, Creatorul, este; și numele Său *Iehova* este în mod exclusiv numele Său. Acesta îl desemnează ca Dumnezeu scopului, ca Acela, care își propune ceva și ale cărui scopuri nu pot fi niciodată împiedecate sau zădărnice. W 17.

11 Ianuarie

A apropiat apoi vișelul adus ca jertfă de ispășire; și Aaron și fiii lui și-au pus mâinile pe capul vișelului adus ca jertfă de ispășire. Moise l-a junghiat, a luat sânge. — Lev. 8:14. 15.

Vișelul jertfei pentru păcat, pe care l-a adus Moise pe altar în folosul lui Aaron și a celor patru fii ai lui, a preumbrit jertfa lui Isus Christos ca Purtătorul de păcate. Fiii lui Aaron, în virtutea jertfei vișelului purtător de păcate, erau preumbriți ca curății de păcat și prin aceasta făcuți potriviți de a servi ca subpreoți. În mod asemănător, urmașii Marelui Preot Isus Christos, cari sunt unși spre a fi subpreoții Săi, primesc ptimea foloasele jertfei Sale, din cauza credinței lor în decursul prezentei lumi rele. Ei sunt îndreptățiți de păcat prin prețiosul Său sânge și s'a socotit dreptatea Sa. Astfel, ei sunt curății spre a fi luați în preoțimea cerească. — 1 Cor. 6:11; 1:30. W 16:6.

12 Ianuarie

Căci Christos Paștele noastre a fost jertfit. Să prăznim dar praznicul nu cu un alai de ochlu, nici cu un alai de rădute și ficleșie. — 1 Cor. 5:7, 8.

Această sărbătoare este ceva ce trebuie sărbătorit în fiecare zi a anului. Prin apucarea unei căi corecte și potrivite în viață, în vederea faptului că Isus Christos, Fiul lui Dumnezeu, a murit ca Mielul de Paște. Calea de acțiune ar trebui să fie una de libertăți, pe cât de sensibilă pe atât de logică, urmând de aproape moartea adevăratului Miel de Paște, care ridică păcatele lumii. Prin termenul *sărbătoare* nu se face referință la cina pascală, pe care au celebrat-o israeliții jos în Egipt. Este vorba de sărbătoarea de șapte zile, după vechea sărbătoare a Paștelor, și este numită „sărbătoarea pâinii nedospite”. Această sărbătoare a urmat ca un rezultat al zilei de Paște și era însemnată prin luarea unei anumite căi de acțiune cerute, în conformitate cu voința lui Dumnezeu. Această sărbătoare de o săptămână este importantă, deoarece ea este un tip pentru creștini astăzi. W 1:3.

13 Ianuarie

Prin răbdarea voastră, vă veți câștiga sufletele voastre. — Luce 21:19.

În Biblie, existența unei persoane ca un suflet viu uman, este de asemenea suflet. Ca sufletul uman și această existență a sufletului nu sunt nemuritoare și indestructibile, Isus declară, zicând: „Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar cari nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Celce poate să piardă și sufletul și trupul în i d”. (Mat. 10:28, Douay) Iad, sau *Gheena* așa după cum sună în originalul grecesc, nu este locul lui Dumnezeu pentru păstrarea sufletelor pentru toată eternitatea în chin, ci este locul Său pentru pierderea sufletelor pe vecie. Avertizând că o persoană egoista merge spre o astfel de nimicire a sufletului, Isus zise: „Și ce ar folosi unul om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul? Sau, ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?” (Mat. 16:26, Douay). Pierderea sufletului cuiva înseamnă pierderea oricărui drept, a cricrei ocaziuni, a oricărui privilegiu sau posibilități pentru existența sufletului în viitorul lume nouă. W 15:4.

14 Ianuarie

Legământul Meu îi va fi neclintit. — Ps. 89:28.

Legământul lui Iehova cu David pentru Impărăție nu a fost niciodată revocat sau șers. El ține bine acum, în 1948. Marele Fiul a lui David, în vederea căruia legământul pentru îm, arăție a fost încheiat cu David, a devenit vecinicul Moștenitor al legământului. Acel unul este Christos Isus, un urmaș regal al Regelui David după nașterea Sa umană. (Luca 1:30-33) De aceea, la timpul maturității Sale, Christos Isus, fiind urs cu spiritul lui Dumnezeu, merse printre ludei predicând: „Impărăția cerurilor este aproape”. De frică ca El să nu se dovedească a fi adevăratul moștenitor al a legământului lui Iehova, Satan Diavolul îl puse în moarte prin chiar aesia cari pretindeau o fi „copiii Impărăției”. (Mat. 21:43) Când Atotputernicul Dumnezeu îl sculă la viață, atunci îl confirmă legământul pentru Impărăție. Spre a dovedi acesta, Pavel zise: „Ca L-a înviat din morți, așa că nu se va mai întoarce în putrezire, a spus-o când a zis: Vă voi împlini cu toată credințioșia făgăduințele sfinte, pe cari le-am făcut lui David”. — Fapte 13:34. W 15:10.

15 Ianuarie

O lăudați pe Dumnul, toate nașunile. — Ps. 117:1.

Israelul spiritual, a cărui nucleu îl formează Isus și apostolii Săi, este acela care își să sune chemarea. După 1918, rămășița israeliților spirituali, cari sunt Martorii lui Iehova, au preluat această chemare de importanță mondială. Ei fac aceasta sub conducerea „Mesagerului” lui Iehova, Mesia, care a venit la templu pentru judecată. Înaintea Lui sunt adunate astăzi toate nașunile spre a fi judecate în lăgătură cu proba chestiunii de discuție a dominației mondiale. Aceia cari aleg pe Mesia, pe Isus cel slăvit, sunt adunați la drapta Sa ca „oii”. Aceia cari se opun guvernului mesianic, alegând în schimb planurile politice ale acestei lumi, sunt puși la stânga Sa în defoară ca „capre”. Nimicirea îi așteaptă pe acești a în Armaghedon în acest timp de judecată se întâmplă ca Psalmul 117:1 își are împlinirea lui mai mare și finală, pentru că Mesia este principalul Martor al lui Iehova și merge înainte laudându-L W 15:12.

RABDAREA, CARE CASTIGA

„Să nu vă părăsiți dar increderea voastră (libertatea voastră de vorbire, Rotherham, engl), pe care o așteaptă o mare răsplătire! Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți capăta ce va fost făgăduit”. — Evr. 10:35, 36.

IEHOVA este marele exemplu în răbdare. În aceasta zace mai mult decât numai cugetul, că El simplu trăiește mai departe fără sfârșit, cum este exprimat în Psalmul 102:12: „Dar Tu, Doamne, Tu împărătești pe vecie, și pomenirea Ta (numele Tău de amintire, B. Americ. Stand.) ține din neam în neam”. El nu numai că a subsistat, ci a răbdat, ce poate servi de model, în lucruri, cari se referă la sentimentele Sale personale cele mai adânci și la demnitatea Sa. El S'a stăpânit, când avea toate motivele să fie întărit și să procedeze în contra provocatorilor.)

Din sentimente ofensate față de Dumnezeu, mulți întristați sau mâniați au întrebat: „Pentru ce a permis Dumnezeul Cel Atotputernic să existe răutatea? „Pentru ce a permis vreodată tot răul acesta? „Cu venerație și stimă față de Dumnezeu ar fi mai bine să se pună întrebarea, după cum urmează: „Pentru ce a suportat Iehova Dumnezeu tot răul în cei șase mii de ani trecuți? Cum a putut răbda cu astfel de răbdare și îndelungă răbdare?” Desigur a trebuit să practice răbdarea din cauza a tot răul, căci prin nelegiuire s'a adus mare ocară pe numele Său și s'a încercat să se împiedece aducerea la îndeplinire a scopului Său bun și să se zădărnicească și să se strice toate lucrările Sale bune. Dintre toate persoanele din univers la niciun caz El n'a meritat această acuză falsă, această hulire și ocară îngramădită asupra Sa, cu atât mai puțin, întrucât El ca Cel Atotputernic, este oricând în situația să pună cu totul capăt lucrului, oricând, și să Se ajute pe Sine. Dintr'un motiv foarte înțelept, Dumnezeul Cel Atotputernic a răbdat tot ceea ce, după cât se pare a ofensat numele Său bun și suveranitatea Sa universală.

Prin faptul că Iehova prin dușmanii Săi a răbdat toate acestea într'un astfel de chip de model, El s'a descoperit ca perfect neegoist. Dacă oamenii, care-L acuză se simt ofensați prin stăpânirea nelegiurii, prin toată nedreptatea și apăsarea de pe pământ, atunci cum stă lucrul cu Iehova însuși, având în vedere toată ofensa și ocară vădită, ce a însemnat aceasta pentru numele Său și suveranitatea Sa în cer și pe pământ? Noi oamenii de astăzi, care suntem urmașii îndepărtați ai lui Adam, ai răufăcătorului și păcătoșului, nu avem un motiv drept să ne plângem de Dumnezeu din cauza stărilor în cari ne trăim viața nesigură. Ținând seamă de faptul, că ce suntem noi — vrednici de osândă din cauza imperfecțiunilor și păcatelor noastre — a fost pentru noi o îndurare divină, că ne-am putut bucura și de existența cea mai scurtă. Că Dumnezeu a răbdat din partea dușmanilor din cer și de pe pământ ocară și împotrivire

în contra persoanei Sale cea mai înaltă, s'a făcut din iubire, bunătațe și milă față de omenirea păcătoasă, imperfectă (2 Pet. 3:9, 15). Pentru a fi drept față de Sine, Iehova Dumnezeu nu va răbda aceasta vecinic. La timpul Său înțelept, după ce scopul Său este realizat, Iși va aplica atotputernicia, ca să aducă la un sfârșit potrivit această ocară și opoziție nelegiuită. Până atunci va fi descoperit ca Acela, căruia nimeni nu I se poate asemăna în răbdarea în atâtea, și El își va ajunge ținta în lupta îndelungată.

Apostolul Pavel arată îndurarea și mila lui Dumnezeu când zice: „Nu este olarul stăpân pe lutul lui, ca din aceeaș frământătură de lut să facă un vas pentru o întrebuințare de cinste, și un alt vas pentru o întrebuințare de ocară? Și putem spune, dacă Dumnezeu, fiindcă voia să-și arate mânia și să-și descopere puterea, a suferit cu multă răbdare niște vase ale mâniei, făcute pentru pieire; și să-și arate bogăția slavei Lui față de niște vase ale îndurării, pe cari le-a pregătit mai dinainte pentru slavă? Astfel, El ne-a chemat nu numai dintre Iudei, ci și dintre Neamuri, după cum zice și Osea: 'Voi numi popor al Meu, pe cel ce nu era poporul Meu, și prea iubită, pe cea care nu era prea iubită, și acolo unde li se zicea: Voi nu sunteți poporul Meu, vor fi numiți fiii ai Dumnezeului celui viu.' — Rom. 9:21—26; Osea 2:1, 23.

Oamenii sunt de pe pământ, sunt pământesti întocmai ca lutul, din care olarul își modelează vasul și îl distruge, dacă iese nesatisfăcător. Deci noi n'avem motiv să ne plângem împotriva lui Iehova Dumnezeu, împotriva Creatorului, care în suveranitatea Sa universală este Cel Mai Inalt și Cel Atotputernic. Deși El răbdă pe potrivnicii Săi un timp oarecare hotărît de El, totuși este mânios pe ei sau fixează, că mânia Sa se va exprima în cele din urmă față de ei, și astfel îi pune laoparte ca „vase ale mâniei, făcute pentru pieire”. Cu nimicirea definitivă a celor din urmă supraviețuitori ai acestor „vase ale pieirii, necesitatea și timpul răbdării Sale va fi cu totul la sfârșit. Nimicirea lor din partea Sa dovedește, că ei pierd și că El câștigă. În decursul spațiului de timp, cât timp îi răbdă, aducerea la îndeplinire a scopului Său slăvit se face mai departe, și la anumite vase omenesti le arată îndurarea. Pentru aceștia El hotărăște contrarul nimicirii, viața vecinică, o viață în slavă. Cu toată nelegiuirea, care se ridică în jurul lor și împotriva lor, El pregătește aceste vase pentru slava vesnică și zădărnicește scopul nelegiuit al mărelui Său dușman, al lui Satan, al Diavolului, și al tuturor celor asociați cu el în opoziție. Aceste vase omenesti speciale, cari sunt pregătite pentru primirea bogăției slavei divine, sunt membrii poporului lui

1, 2 Ce mare exemplu de răbdare ne dă Iehova Dumnezeu?

3 Cum s'a dovedit Iehova în toate ce a răbdat ca neegoist?

Cum ne arată ilustrațiunea, pe care ne-o dă Pavel despre un olar, răbdarea lui Dumnezeu și mila Sa?

Iehova „fiii Dumnezeului celui viu”. El le arată milă prin faptul că-i face poporul Său, fiii Săi. Slava la care îi naște ca fiii Săi, este slava împărăției Sale cerești sub Christos Isus, „Împăraful Împărăților” al Său. Acestei împărății îi va reveni gloria de a fi îndreptățit suveranitatea universală și numele fără reproș al lui Iehova și de a fi distrus complet toate „vasele mâniei” nelegiuite.

⁶ Sub această împărăție cerească vor trăi alții din neamul omenesc, cărora Iehova Dumnezeu le-a arătat bunătatea, dela primul martir Abel, până la o mulțime nenumărată de oameni de bine, cari trăiesc în acest secol al douăzecilea pe pământ. Nu toți oamenii au devenit „vase ale mâniei”, vase care merită pierrea. Aceasta vorbește în favoarea Dumnezeului Celui Atotputernic, care a avut atâta timp răbdare. Dovește, că răbdarea Sa n'a fost degeaba, ci la urmă îl acopere cu slavă inegalabilă. Se va arăta, că mila Sa n'a fost aplicată fals, ci că ea are ca urmare 1) o familie a împărăției slăvită în ceruri sub Fiul prea iubit al lui Iehova, Isus Christos, și 2) un neam omenesc restatornic și făcut perfect pe un pământ al Paradisului, cari toți moștenesc vieța veșnică.

⁷ Acest rezultat frumos al răbdării divine de șase mii de ani, se va dovedi ca un răspuns temeinic la provocarea laudăroasă a Diavolului. Prin faptul că Satan Diavolul a stricat pe Adam și Eva în Eden și i-a atras dela ascultarea perfectă față de suveranitatea universală a lui Iehova, el a acuzat pe Dumnezeu în mod fals, că nu-și poate menține suveranitatea peste pământ și nu poate avea bărbați și femei pe pământ, cari vor răbda ispita și-și vor păzi neprihănirea față de El. (Pentru a permite o astfel de încercare a răbdării, Dumnezeul Cel Atotputernic a trebuit să permită purtarea răzvrătoare și nelegiuită a Diavolului față de îngeri și oameni un timp oarecare. El a trebuit să lase să subsiste ocările și învinuirile mincinoase, fără ca — înainte de timpul Său fixat — să dea un răspuns complet și hotărâtor. Apoi, după ce va fi dat răspunsul indiscutabil prin credințioșia și neprihănirea servilor Săi devotați și va fi adus în existență împărăția Sa promisă cu toată împotrivirea violentă a organizațiunii lui Satan, Iehova Dumnezeu își va descoperi mânia Sa mult timp reținută. El își va arăta puterea, care biruiește totul, asupra lui Satan și a organizațiunii sale, prin faptul că o nimiceste complect în războiul apropiat al Armagedonului.

⁸ Noi am intrat în „epoca atomilor” a științei omenesci. În mod învederat noi suntem în „vremea sfârșitului” acestei lumi, despre care cuvintele întăritoare ale lui Isus ar trebui să ne sune încontinuu în urechi, și anume: „Dar cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit”. (Mat. 24:13) Înainte de toate, astăzi, nu este timpul ca să avem păreri false despre chestiune. Dacă sperăm că în cele din urmă vom fi mântuiți, atunci noi, neexceptând pe niciunul dintre noi, trebuie să ne supunem unei încercări grele a răbdării. Noi nu putem să scăpăm de ea. Conform

principiului, după care procedează acum Dumnezeu, trebuie să o așteptăm, trebuie să o privim în ochi și trebuie să o suportăm. Dumnezeu nu s'a cruțat pe Sine însuși dela aceasta de a răbda lucruri neplăcute, pe care le-ar fi putut mătura într-o clipă, dacă chestiunea de discuție principală pentru suveranitatea universală și pentru neprihănirea creaturilor n'ar fi împins la un răspuns valabil pe vecie. Intreaga lume sub Dumnezeu ei răsvrător, sub Satan Diavolul, a luat atitudine împotriva lui Dumnezeu și împotriva îndreptăririi numelui Său și a suveranității Sale, care se va face prin împărăția Sa. Aceasta înseamnă absolut împotrivirea acestei lumi împotriva fiecăruia, care caută pe Dumnezeu și care în chestiunea de discuție se consacrează pentru partea lui Dumnezeu și se apucă să-L servească.

⁹ Fiecare, care face aceasta, trebuie să se oșelească, ca să rabde această opoziție nelegiuită și să o suporte atâta timp cât există această lume, până când pierе dinaintea lui Dumnezeu în Armagedon. Pentru a fi numărat printre biruitorii Săi, cari biruiesc lumea prin neprihănirea lor, nu este nimic altceva de făcut decât de a răbda neîncetat până la sfârșitul încercării. Noi nu-i permis să ne pregătim nouă înșine o decepție printr-o idee, care place eu-lui propriu, conform căreia încercarea răbdării se sfârșește mâine, sau „îndatăce am trecut de colțul următor al străzii”, așa că vom scăpa repede de ea. Ce este timpul nostru scurt de încercare în comparație cu cei șase mii de ani ai răbdării lui Iehova? Cu privire la acest punct — de a-ți plăcea fie însuși — Fiul iubit al lui Iehova a dat o pildă vrednică de imitat. În armonie cu profeții scrise cu mult timp înainte de această Isus Christos și-a ales o cale a răbdării cu Dumnezeu. Cităm: „Căci și Christos nu și-a plăcut Lui însuși; ci, după cum este scris: 'Ocarile celor ce Te ocărăsc pe Tine, au căzut peste Mine'. Și tot ce a fost scris mai înainte [în Sfânta Scriptură], a fost scris pentru învățătura noastră, pentruca, prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde (să stăruim, Menge). Dumnezeu răbdării și al mângâierii să vă facă să aveți aceleași simțiminte, unii față de alții, după pilda lui Christos Isus”. = Rom. 15:3—5.

¹⁰ Noi ne-am putea plăcea nouă înșine, prin faptul că am înconjura astfel de ocăriri și astfel de împotrivire sau le-am scutura de pe noi îndatăce ne-ar plăcea. Înțelegerea, că noi cu ocazia suferirii astorfel de ocări și a unei astfel de împotriviri ne aflăm de partea lui Dumnezeu, a lui Iehova, și că le suferim din cauza îndreptăririi părții Sale din chestiunea de discuție, ne va întări în răbdare. Tocmai de aceea ne bucurăm să fim de partea lui Iehova în încercarea răbdării, indiferent cât timp va dura încercarea. A ne plăcea nouă înșine înseamnă: a plăcea lumii Diavolului; noi însă dorim cu toată puterea minții noastre și trupului nostru să plăcăm până la sfârșit lui Dumnezeu. Pentru a face aceasta trebuie să ne întoarcem la Sfânta Scriptură, pe care Dumnezeu răbdării în iubirea Sa a făcut să fie

⁶ Cum se va dovedi că mila în Dumnezeu n'a fost aplicată fals?
⁷ Pentru ce, trebuie să permită Dumnezeu o încercare a răbdării, înainte de a-și manifesta mânia?
⁸ Pentru ce nu pot scăpa creștinii de o încercare a răbdării?

⁹ Ce fel de de-amăgire să nu ne pregătim noi înșine, și ce pildă ne-a dat Isus?

¹⁰ Pentru ce nu vom — în această legătură — să ne plăcăm nouă înșine?

scrisă pentru necesitățile noastre prezente. Această întreagă Sfântă Scriptură, dela cartea întâia a lui Moise (Genesa) până la Apocalips, ne arată tot mereu contrastul neîncetat dintre lumea Diavolului și Dumnezeu și poporul Său. A fi cu Dumnezeu și de partea Sa, ne aduce direct în linia de foc a puterilor opoziției. O altă alegere nu avem. Dar ce cinste, de a suferi împotriva pentru cauza Sa! Atâta timp cât există și luptă lumea aceasta, trebuie să înțelegem clar, că trebuie să suferim până la sfârșit ocară și greutăți.

O calitate necesară.

¹¹ Noi nu trebuie să răsfoim mult în Biblie ca să găsim, că persoanele cele mai distinse, cari s'au dovedit ca potrivite pentru viața vecinică în noua lume dreaptă au trebuit să-și arate statornicia de partea lui Dumnezeu. Chiar și pentru a activa ca unul dintre apostolii lui Christos, a fost lipsă această calitate. Prin faptul că apostolul relatează, că el nu stă în urma acelor, pe cari Corinteni i-au privit ca apostoli, el le-a zis: „Totuș cu nimic n'am fost mai pe jos de acești apostoli așa de minunați. Semnele unui apostol le-ai avut printre voi în toată răbdarea (în împrejurări, cari cer încontinuu răbdare, N. T. Secolul al 20-lea, engl.), prin semne, puteri și minuni cari au fost făcute între voi”. (2 Cor. 12:11, 12) Pavel n'a fost unul din aceia, care a voit să scape repede de datoriile sale ca un serv al Cuvântului lui Dumnezeu, pentru că au adus cu ele lucruri greu și experiențe pline de încercări. El n'a renunțat la slujba serviciului său și n'a cerut o pensie, așa că s'ar fi putut retrage dela activitate, pentru că a servit deja un șir de ani sau a ajuns o anumită vârstă. În loc ca să aștepte o retragere timpurie la odihnă, când și-ar fi putut face viața ușoară pe baza activității trecute, el și-a preluat cheltuielile, pentru că să rămână în slujba serviciului binecuvântat al Cuvântului lui Dumnezeu. Cu toată sarcina lucrului său, el l-a apreciat așa de mult încât s'a străduit să împiedece ca imputarea sau mustrea să fie adusă acestui serviciu, că este o activitate, care servește interese egoiste; și astfel Pavel n'a fost adunărilor creștine spre povară în cece privește cheltuielile.

¹² A finea până la sfârșit oarecumva în serviciul lui Dumnezeu și a face serviciul plin de efect pentru mintea oamenilor, aceasta a căutat apostolul să facă și a exprimat-o în cuvintele: „Noi nu dăm nimănui nici un prilej de poticnire, pentru că slujba noastră să nu fie defăimată. Ci, în toate privințele, arătăm că suntem niște vrednici slujitori (adevărați) ai lui Dumnezeu, prin multă răbdare în necazuri, în nevoi, în strămătorări, în bătăi, în temnițe, în școale tumult sau (adunătură de gloată), în ostedii, în vegheri, în posturi (flămânzind); prin curățenie prin înțelepciune (pricepere), prin îndelungă răbdare, prin bunătate, prin Duhul Sfânt, printr-o dragoste neprefăcută, prin cuvântul adevărului, prin puterea lui Dumnezeu, prin armele de lovire și de

apărare, pe cari le dă neprihănirea; în slavă și în ocară, în vorbire de rău și în vorbire de bine. Suntem priviți ca niște înșelători, măcar că spunem adevărul; ca niște necunoscuți, măcar că suntem bine cunoscuți; ca unii cari murim, și iată că trăim; ca niște pedepsii, măcar că nu suntem omorâți; ca niște întristați, și totdeauna suntem veseli; ca niște săraci, și totuș îmbogățim pe mulți; ca neavând nimic, și totuș stăpânind toate lucrurile”. — 2 Cor. 6:3-10.

¹³ O persoană tânără, care își începe activitatea într-o grupă creștină ca vestitor al împărăției sau ca pioner pentru tot timpul sau în vreo altă ramură a slujbei de serviciu creștin, trebuie să țină minte, ce o poate aștepta și trebuie apoi să se hotărăască să rabde până la sfârșit, pentru că să-și îndeplinească privilegiile serviciului. Pavel a rugat pe Timotei nu numai să facă ceea ce a zis el, ci să și lucreze, cum a lucrat el: „Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; și unii, cari au umblat după ea, au răstăcit dela credință, și s'au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri. Iar tu, om (serv) al lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri, și caută neprihănirea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea, blândețea. Luptă lupta cea bună a credinței (aleargă marea fugă de întrecere a credinței, N.T. Secolul al 20-lea, engl.): apucă viața vecinică la care ai fost chemat, și pentru care ai făcut acea frumoasă mărturisire înaintea multor martori”. (1 Tim. 6:10-12) Când Timotei a făcut mărturisirea bună a credinței înaintea multor martori, atunci a fost destul de activ cu Pavel împreună „în public și din casă în casă” în vestirea evangheliei. Dar el a trebuit să stăruiască în serviciul său și n'a avut voie să-l părăsească, pentru a câștiga bani sau alt lucru egoist, prin care și-ar fi putut procura o viață ușoară, bine ferită de griji. Dacă a voit să câștige prețul vieții care durează vecinic în cer, la care a fost chemat, atunci a trebuit să meargă pe o cale obositoare în lumea aceasta, pentru că aceasta este calea adevărată.

¹⁴ Despre acest punct important al statorniciei avem lipsă în tot timpul de îndemnuri. Pentru că nimeni dintre frați să nu fie cumva slab, trebuie încurajați regulat să țină la adevăr și la serviciul prețios al răspândirii adevărului. Când servii de misiune ai lui Dumnezeu din biserică dela început au făcut vizite ulterioare la grupele poporului consacrat al lui Dumnezeu, au găsit de lipsă să prezinte fraților situația lucrurilor înaintea ochilor și să le arate, că ce se cere dela ei pentru a îndeplini bine datoriile lor și să aibă succes în interesul îndreptăririi lui Dumnezeu. Amintind activitatea vizitelor ulterioare a lui Pavel și Barnaba la grupele tinere, Luca scrie: „După ce au propovăduit Evanghelia în cetatea aceasta, și au făcut mulți ucenici, s'au întors la Listra, la Iconia și la Antiohia, întărind sufletele ucenicilor. El îi îndemna să stăruie în credință, și spunea că în împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri”. — Fapte 14:21, 22.

¹⁵ Se cere timp pentru a desăvârși încercarea noastră. Și dacă noi nu putem fi statornici, adevărați și

11. 12 Cum arată Pavel, că el a posedat chiar și calitatea, de care noi toți avem lipsă?

13 Ce trebuie să se hotărăască o persoană tânără ca să facă, care se află în serviciul evangheliei?

14 De ce avem de lipsă regulat ca să nu devenim slabi?

credincioși în decursul unui timp scurt al furtunei și al încercării, atunci cum putem aștepta că vom rămâne statornici și loiali în toată vecinicia în lumea nouă? Așteaptă, așteaptă, așteaptă! Aceasta pare a fi fost regula lui Dumnezeu pentru servii Săi din timpul vechiu pentru încercarea statorniciei lor în credință. Dar la sfârșit nu s'a dovedit ca o așteptare zadarnică. Apostolul Pavel a scris ca un membru al corporației bisericii de atunci văzută, conducătoare; și ca o Societate de vestire în întreagă lume ne bucură, că să repetăm cuvintele sale de îndemn: „Dorim însă ca fiecare din voi să arate aceeași râvnă, ca să păstreze până la sfârșit o deplină nădejde, așa încât să nu vă leneviți, ci să călcați pe urmele celor ce, prin credință și răbdare, moștenesc făgăduințele. Dumnezeu, când a dat lui Avraam făgăduința, fiindcă nu putea să Se jure pe unul mai mare decât El, s'a jurat pe Sine însuși, și a zis: „Cu adevărat te voi binecuvânta, și îți voi înmulți foarte mult sămânța". Și astfel, fiindcă a așteptat cu răbdare, a dobândit făgăduința). — Evr. 6:11-15.

¹⁶ Avraam a fost deja de șaptezeci și cinci de ani când Dumnezeu l-a chemat din Ur din Caldea, ca să meargă în țara făgăduită. El a fost cam de 125 de ani când a primit confirmarea cu jurământ a făgăduinței, pe care i-a dat-o Dumnezeu la început. Aceasta s'a întâmplat îndată după ce Avram a mers atât de departe cât l-a lăsat Dumnezeu la jertfirea fiului său iubit Isaac, care acuma era cam de douăzeci și cinci de ani. (Gen. 22:1-18) Cincizeci de ani de așteptare într-o țară străină este un timp lung, dar Avraam a mai răbdat alți cincizeci de ani, înainte de a muri în vârstă de 175 de ani ca străin în acea țară străină. În tot timpul acela, el a servit credincios ca un martor și profet al lui Dumnezeu, al lui Iehova. (Ps. 105:9-15) Credința și răbdarea sa sunt prezentate ca pildă înaintea ochilor tuturor fiilor lui Dumnezeu, cari voiesc să intre prin Isus Christos, sămânța lui Avraam, în binecuvântările promise.

¹⁷ De când s'au sfârșit cele șapte „vremi ale națiunilor" în anul 1914 d. Chr., noi Martorii lui Iehova de astăzi, am mers calea lungă de peste treizeci și trei de ani. Noi am trecut prin două războaie mondiale, și în amândouă Diavolul a întrebuițat forța ca să ne nimicească prin prigoniri amarnice, acuma, de data din urmă, prin adunături de golani fanatici și stăpânitori naziști și fasciști, cari au fost întărâtați de către preoții religiei. Înaintea noastră este acum un timp de după război. Cât va dura, noi nu știm. Pentru că stăm tare pentru împărăția lui Iehova sub Christos, care este speranța tuturor oamenilor de bine, putem aștepta cu siguranță alte necazuri, fie că va veni un al treilea război mondial sau nu. Deoarece timpul se întinde peste o durată nehotărâtă și este sigur, că ne așteaptă necazuri noi atât din partea masselor fără Dumnezeu cât și a celor religioase, să ne descurajăm oare și să cugetăm, că chestiunea este fără sfârșit și

răspata este numai o lumină falsă, ademenitoare, înșelătoare? Nui Aceasta n'ar îndreptăți suveranitatea lui Dumnezeu niciodată, și n'ar aduce cinstirea numelui Său, și Dumnezeu n'ar fi îndreptățit înaintea acestor lumi ca să ne dea premiul. Lozinca este încă tot răbdare nezdruincată în facerea voinței lui Dumnezeu! El ne-a purtat în trecut prin necazuri grele, când ni s'a luat averea și proprietatea, când am fost puși în lanțuri, am fost aruncați în închisori, lagăre de concentrare și ne-au chinuit; și spre slava numelui Său și a cauzei Sale ne-a trecut prin aceștia cu biruință. În timpul care mai rămâne pentru terminarea încercării noastre, El poate face același lucru. Indemnul său se potrivește și pentru timpul nostru, când zice:

¹⁸ „Aduceți-vă aminte de zilele dela început, când, după ce ați primit lumina, ați dus o mare luptă de suferințe: pe de o parte, erați puși ca privesc în mijlocul ocărilor și batjocurilor și necazurilor; și pe de alta ați răbdat suferințe, prin faptul că v'ați dovedit ca prieteni ai oamenilor, cari s'au aflat în aceeași situație ca și voi. În adevăr, ați avut milă de cei din temniță și ați primit cu bucurie răpirea averilor voastre, ca unii cari știți că aveți în voi o avuție mai bună, care dăinuiește. Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o așteptați o mare răsplătire! Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v'a fost făgăduit". Evr. 10:32-36. Noul Testament Sec. al 20-lea engl.)

¹⁹ Când ne-am consacrat ca să facem voia lui Dumnezeu, nu ne-am bătut capul cu aceea, că ne aflăm încă în lumea aceasta rea, ci am voit să facem voința lui Dumnezeu, pentru că n'am căutat să facem voia lumii și să fim asemenea ei. Acum, Dumnezeu vrea să lase lumea aceasta veche încă câțva timp să existe, pentru că înainte de nimicirea ei are de făcut o lucrare în ea. Atâta timp cât El are de făcut lucru în ea, noi ca unii, cari suntem consacrați să facem voia Sa, vom dori să activăm în această lucrare, până când se va termina. Noi nu ne-am consacrat lucrării Sale numai pentru un timp oarecare, înainte de sfârșitul lumii în Armaghedon, ci pentru totdeauna, și din fericire lucrarea lui Dumnezeu pentru noi nu se va sfârși cu războiul Armughedonului. Dar noi, numai după ce am făcut ceea ce este de făcut în decursul lumii prezente rele, vom intra în realizarea lucrărilor mari, pe cari le-a făgăduit poporului Său consacrat. A servi pe Dumnezeu, își poartă într'a devăr răspata în sine. Dar în afară de privilegiul simplu de a face lucrarea Sa, va veni un timp când ne va răsplăti mai departe cu lucrurile de mult timp sperate ale promisiunii Sale, și aceasta după ce „lucrarea străină" a lui Dumnezeu este îndeplinită la sfârșitul acestei lumi.

²⁰ În vremuri de obosire poate că vom întreba: „Cum vom putea persista și cum ne vom putea menține pe mai departe?" Răspunsul sună: Prin faptul că iubim pe Dumnezeu din toată

15, 16 Ce regulă armează Dumnezeu cu servii Săi, ca de pildă în cazul lui Avraam?

17 Pentru ce să nu renunțăm la serviciu, fiindcă înaltea noastră este un timp de după război cu necaz?

18 Care îndemn al lui Pavel se potrivește pentru timpul nostru?

19 Pentru ce să nu răbdăm în lucrarea lui Dumnezeu numai un anumit timp înainte de Armaghedon?

20 Cum putem să stăruim și să răbdăm mai mult în această încercare?

inima și din toată mintea, din tot sufletul și din toată puterea. Noi ne manifestăm iubirea față de El prin aceea, că ținem poruncile Sale. Este scris: „Iubirea este îndelung răbdătoare și este prietenoasă... ea acopere totul, crede totul, nădăruiește totul, suferă totul. Iubirea nu se descurajază niciodată” (1 Cor. 13: 4, 7, 8, *Diaglott*, engl.). Dacă nu răbdăm din iubire pentru Dumnezeu, atunci suportarea greutăților și necazurile nu însemnează devotament față de El și nu face ca iubirea noastră față de El să devină mai adâncă. Noi o facem dintr'un oarecare alt motiv, de aceea nu numărăm la Dumnezeu. Ce n'a putut face toate Isus din iubire pentru Dumnezeu, pentru Tatăl Său! Și ce nu putem face și răbda noi, urmașii Săi, din iubire pentru Dumnezeu, pentru Tatăl nostru și al Său,

Ceea ce aduce bucurie și speranță

²¹ În timp ce privim la Isus, vedem că El a făcut voința lui Dumnezeu vesel și nu cu suspine. Bucuria Sa, că face voia lui Dumnezeu, i-a dat puterea lăuntrică. Mai bine decât oricare altul a cunoscut adevărul textului Sfintei Scripturi: „Bucuria de Iehova este tăria noastră”. (Nem. 8:10; o *trad. amerc.*), și de aceea trebuie să privim la Isus: „Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu. Intrucât Isus ne-a dat o pildă desăvârșită despre aceea, că ce este de făcut, trebuie să privim la El, când a-lergarea în arenă spre vieață veșnică este oboseitoare, istovitoare, întinsă și apare aproape oboseitoare peste măsură, căci prin aceasta primim putere nouă, ca să mergem mai departe cu bucurie proaspătă despre privilegiul nostru și să ajungem mai aproape de preț. Uitați-vă dar cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentruca nu cumva să vă pierdeți inima, și să cădeți de oboseală în sufletele voastre (pentruca să nu deveniți oboșiți prin disperare lăuntrică, *Weiszäcker*)”. — Evr. 12:2, 3.

²² Isus, care dela începutul activității slujbei Sale publice pământești a văzut deslușit înaintea ochilor Săi spirituali stâlpul de chinuire, cu toate acestea a putut să meargă direct înainte în bucuria despre serviciul lui Dumnezeu, care era înaintea Lui, bucuria de a pune mărturie pentru adevărul împărăției lui Dumnezeu până la moartea Sa pe lemn, și după aceea și bucuria de a învia din morți și de a se înălța la dreapta lui Dumnezeu, și acolo să vadă lucrarea lui Dumnezeu până la terminarea sa și să îndreptățească numele lui Iehova prin împărăție. Prin faptul că El ca bărbat a stăruit de partea lui Dumnezeu, El a finit tare la dreptul Său la vieața vecinică, la nemurire; și pentru urmașii Săi greu apăsați, cari trăiesc la sfârșitul lumii, a rostit cuvintele: „Prin răbdare statornică să vă câștigați vieața”. — Luca 21:19, *Moffatt*.

²³ Ce ne poruncește Isus ca să facem, aceea putem

să facem. Și în timp ce răbdăm statornic, nu ne vom îndrepta mintea asupra chinului corporal al suferințelor și asupra durerii spirituale din cauză că suntem ocăriți, ci asupra motivelor, pentruce trebuie să fim veseli. Cine are o cunoștință a lui Dumnezeu, a lui Iehova, și cunoaște marea chestiune de discuție, care se învârtă în jurul numelui Său bun și a suveranității Sale, este tare. Și deoarece spiritul sfânt al lui Dumnezeu sau puterea Sa activă este asupra unuia ca acesta și nefezește slăbiciunile sale, el devine mai tare, pentrucă răbdă în serviciul lui Dumnezeu în starea potrivită a spiritului. Umblați vrednic de Domnul, așa scrie apostolul, „ca să-I fiți plăcuți în orice lucru: aducând roade în tot felul de fapte bune, și crescând în cunoștința (exactă a) lui Dumnezeu: întăriți cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui, pentru orice răbdare și îndelungă răbdare, cu bucurie”. (Col. 1:10, 11). A ști, pentru cine avem privilegiul de a suferi necazuri și persecuțiuni, ne dă o putere lăuntrică. Orișice, ce suferim din cauza cinstei numelui lui Dumnezeu și pentru sprijinirea lucrării Sale, este un motiv pentru bucuria, pe care nu ni-o poate lua niciun om. Aceasta ne explică, pentruce apostolii, după ce au fost bătuiți la porunca Sanhedrinului iudeu, pentrucă au pus mărturie în numele lui Isus pentru Iehova Dumnezeu, „au plecat dinaintea Soborului, și s'au bucurat că au fost învredniciți să fie batjocuriți, pentru Numele Lui”. Această bucurie a fost un mijloc de vindecare în contra boldului și rușinei de a fi fost bătuiți și i-a făcut tari ca să stăruiască în slujba serviciului, așa că ei „în fiecare zi, în Templu și în case nu încetau să învețe și să vestească pe Isus ca pe Christos”. — Fapte 5:40—42.

²⁴ Speranța, pe care ne-a dăruit-o Dumnezeu, este o altă putere susținătoare în vieața noastră. Fără îndoială de aceea atâta Satan Diavolul lumea ca să facă de răs speranța noastră. Conform Bibliei, noi sperăm, că se va crea o lume nouă dreaptă prin împărăția lui Dumnezeu cu Christos Isus la dreapta lui Dumnezeu; și dacă primim aprobarea definitivă a lui Dumnezeu, noi vom fi răsplătiți în această lume nouă cu vieață vecinică. Speranța noastră este, că Dumnezeu ne eliberează de lumea aceasta veche și de servii ei duși în eroare. Această speranță trebuie să o avem și să o cultivăm, prin aceea că umblăm pe calea aprobării lui Dumnezeu și rămânem pe ea, chiar și dacă în această lume trebuie să fim bătuiți cu vergi. Atunci ne vom putea lăuda cu suferințele pentru cauza Sa și, cum zice lumea, vom propăși tocmai prin persecuțiune. Lumea se miră despre credințioșia Martorilor lui Iehova, pentrucă ea nu știe sau nu recunoaște, cum este posibil ca să procedăm așa, cum scrie apostolul: „Ne bucurăm (lăudăm) în nădejdea slavei lui Dumnezeu. Ba mai mult, ne bucurăm (lăudăm) chiar și în necazurile noastre; căci știm că ne-çazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruința în încercare, iar biruința (aprobarea) aceasta aduce nădejdea. Inșă nădejdea aceasta nu înșeală, pentrucă dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat”. — Rom. 5:1—5.

²¹ Pentruce trebuie să privim la Isus?

²² Ce a fost bucuria care l-a întărit pe Isus?

²³ Cum putem deveni veseli și tari pentru răbdare?

²⁴ Cum ne întărim speranța, ca să ne putem lăuda din cauza suferințelor?

²⁵ Pentru a câștiga și clădi puteri de răbdare trebuie să ajungem în necazuri. Diavolul susține încontinuu, că servii și Martorii lui Dumnezeu n'au putere pentru răbdare, și el își dă mare osteneală ca să-și dovedească susținerea. Servii însă, cari sunt consacrați lui Dumnezeu și recunosc, că îndreptățirea Sa este legată cu răbdarea lor în necazuri, știu, că ei prin aceasta câștigă aprobarea Sa. Răbdarea ne aduce aprobarea lui Dumnezeu, și dacă avem răbdarea Sa, putem spera în împlinirea făgăduinței Sale, fie că această împlinire în mod aparent zăbovește sau nu. Că împlinirea speranței noastre se amână în viitor, nu îmbolnăvește inima noastră, și nici nu slăbește puțința noastră de răbdare. (Prov. 13:12) Noi trebuie să fim răbdători în ținerea la această speranță, căci prin răbdare câștigăm conștiința, că plăcem lui Dumnezeu. Această speranță joacă un rol important pentru salvarea noastră finală, căci ea ne ține sus în necazuri și face, ca noi să rămânem credincioși căii noastre în serviciul lui Dumnezeu. „Căci în nădejdea aceasta am fost mântuiți. Dar o nădejde care se vede, se mai poate nădăjdui? Pe când, dacă nădăjduim ce nu vedem, așteptăm cu răbdare”. (Rom. 8:24). În timp ce timpul trece în felul acesta și noi răbdăm și totuși nu vedem într'adevăr lucrurile slăvite separate, cu toate acestea ne putem bucura acum despre aceasta, că Iehova ne găsește ca încercați și ne aprobă. Noi știm: El este cu noi în încercarea noastră a credinței. Noi posedăm Cuvântul Său cu asigurarea Sa în privința aceasta, și noi trebuie să ne încredem în acesta și să clădim pe el.

²⁶ Noi nu-i permis să cugetăm, că această perioadă de așteptare este pur și simplu risipă de timp. Căci în timp ce așteptăm și suportăm lucrurile, cari ne servesc spre încercare, se fac schimbări în noi, și dacă trăim experiențele noastre în înțelesul adevărat, aceasta are ca urmare o schimbare în bine și ne câștigă favoare mai mare la Dumnezeu. Este prin urmare ceva, despre care mai curând trebuie să ne bucurăm decât să fim triști. În timp ce suntem încercați în felul acesta, avem ocazia favorabilă să arătăm aceleași calități bune ca și credincioșii din timpul vechiu și mai ales ca marele nostru exemplu Christos Isus, care în felul acesta a câștigat harul și aprobarea lui Iehova. Să nu ne bucurăm de aceasta? Apostolul Iacob zice: „Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări, ca unii cari știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare. Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșită lucrarea (răbdarea voastră să fie un produs terminat, Moffatt), pentruca să fiți desăvârșiți, întregi, și să nu duceți lipsă de nimic. (Iac. 1:2-4). Aceasta arată cu siguranță, că timpul de încercare nu va trece repede, ci, că noi vom avea probă după probă, cari ne fac să ne exersăm tot mereu în calitățile potrivite, da, cari trezesc calități nouă în noi, în timp ce noi în tot timpul ne sprijinim cu totul pe Domnul Dumnezeu, pentruca să ne dea înțelepciune și să ne conducă și călăuzească. În această încercare continuă dobândim experiențe de multe

feluri precum și o pricepere bine formată, cum trebuie să înțelese lucrurile, și noi devenim mai coptși și suntem făcuți perfecți în ascultare față de Dumnezeu, și cei de incredere sunt aceia, pe a căror neprihănire se poate sprijini Iehova Dumnezeu pentru toată eternitatea.

²⁷ Nu-i de mirare, că Iacob a exclamat: Ferice de cel ce răbdă ispita. Căci după ce a fost găsit bun (după ce a stat cu succes în încercare, Moffatt), va primi cununa vieții, pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc”. (Iac. 1:12). Dacă apreciem valorile vecinice, cari trebuie câștigate, să ne fie de parte gândul ca să ne ferim din calea probelor răbdării. Mai bine să lucrăm consecvent și să le întâmpinăm cu cel mai bun ce avem, da, lasă să creștem în toate, în ceace putem crește, ca să le putem susține cu succes. Noi cunoaștem chestiunea de discuție și știm, că căderea noastră ar aduce ocară pe numele lui Iehova. În felul acesta noi trebuie să exersăm stăpânire de sine (înfrânare) și să rămânem tari și să avem voe să dăm îndărăt, prin aceea că încheiem o afacere cu dușmanii lui Dumnezeu. Stăpânirea de sine și răbdarea merg mână în mână. Amândouă sunt de lipsă pentru a ne purta conform cu Dumnezeu și a fi devotați pe deplin voinței și scopului Său. „De aceea”, zice Petru, „dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta (energia morală, Perk), cunoștința (capacitatea cunoștinței); cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavie, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea (creștină)”. (2 Petr. 1:5-7). Cugetați-vă la aceea: aceasta nu este o metodă nouă, după care procedează Dumnezeu cu noi. Cu creștinii credincioși dinaintea noastră, inclusiv conducătorul nostru Isus Christos, și cu întreg „norul de martori” din timpul vechiu dinaintea de Christos, cari toți n'au avut privilegiul ca să trăiască în ziua noastră minunată a împlinirii profetiilor, s'a procedat la fel; toți au fost încercați în statornicia lor față de Dumnezeu. Ei toți ne-au arătat, că ce avem de făcut în încercarea noastră prezentă.

²⁸ Deci nu numai din motive istorice s'a păstrat raportul despre faptele mari ale credinței și ale devotamentului servilor lui Dumnezeu în cuvântul Său. Intrucât vedem, că ei sunt amintiți în Cuvântul Său cu aprobare, noi îi putem socoti pe toți ca fericiți, pentrucă au răbdat sub probă. „Frații mei, luați ca pildă de suferință și de răbdare pe proorocii, cari au vorbit în Numele Domnului. Iată, noi numim fericiți pe cei ce au răbdat. Ați auzit vorbindu-se despre răbdarea lui Iov, și ați văzut ce sfârșit i-a dat Domnul, și cum Domnul este plin de milă și de îndurare”. (Iac. 5:10, 11). Că Domnul a lăsat să sufere pe Iov și de asemenea pe toți ceilalți profeți, cari au vorbit pentru Iehova, a avut ca scop îndreptățirea numelui Său și a supremației Sale universale. În urma statorniciei lor continue ei au avut parte la îndreptățirea Sa și au dovedit, că Diavolul este un mincinos; și dacă urmăm pilda lor, și noi putem fi numărați printre cei fericiți. Trebuie să existe de aceia,

²⁵ Pentruca trebuie să ajungem în strămtorare, și cum vom fi salvați prin nădejde?

²⁶ Pentruca nu este acest timp de așteptare risipă de timp pentru noi?

²⁷ Ce trebuie să „oferim” pentru a trece cu succes?

²⁸ Cine sunt cei „fericiți” ai timpului vechiu? și cum putem apărea „a cei fericiți”?

cari prin păstrarea neprihănirii lor în acest secol al douăzecilea, sprijinesc partea lui Iehova, exact cum au făcut acei profeți cari au vorbit pentru Dumnezeu în secolele trecute, și fericiți suntem noi, cari trebuie să facem aceastal

lumineze, și faceți pe aceia, cari vă vizitează sau vin în atingere cu voi, să între așa zicând într-o casă a luminei. — Luca 8:15, 16.

Creștere

Cuvântul încurajării

²⁹ Ca unul dintre mijloacele de ajutor, pentruca să ne ajute prin timpul încercării noastre Tatăl nostru să crească, care ne îngrijește, ne-a prevăzut cu Cuvântul Său scris. Declarația, că noi „prin răbdarea și încurajarea Sfințelor Scripturi să avem speranță”, este vrednică de repetare. Însă Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să-și afunde rădăcinile adânc în noi, pentruca prin aceste rădăcini tari să fim mânați în toate timpurile, ca să dăm ascultare acestui Cuvânt în modul potrivit, fie că este plăcut sau neplăcut pentru noi. Nu ne aduce niciun folos, dacă suntem asemenea acelui pământ pietros, care este descris în parabola lui Isus despre semănător, prin faptul că noi, pe dinafară sau privit superficial, apărem ca pământ bun, primitiv pentru Cuvântul lui Dumnezeu, dar sub pătura de deasupra avem o inimă tare ca piatra, egoistă, de necredință, care este neroditoare și nu lasă Cuvântul lui Dumnezeu să pună stăpânire pe noi într'adevăr. Isus profetizează sfârșitul sigur al aceluia, cari sunt cu o astfel de înclinare, când zice: „Tot așa, cei înfățișați prin sămânța căzută în locurile stâncoase, sunt aceia cari, când aud Cuvântul, îl primesc îndată cu bucurie; dar n'au rădăcină în ei, ci țin până la vreme; și cum vine un necaz sau o prigonire din pricina Cuvântului, se leapădă, îndată de el”. — Marcu 4:16, 17.

³⁰ Prin urmare oricine primește cuvântul Evangheliei, să nu se amăgească. El primește ceva, prin care se expune înferbinfelii necazului și persecutării, dacă trăiește corespunzător și ține tare la aceasta. Dacă însă apreciază în continuu valoarea a ceea ce primește, atunci nu numai că-l va primi cu bucurie, ci va privi ca o bucurie când ajunge în încercările persecuției și necazului, pentrucă ține tare la Cuvântul lui Dumnezeu și vorbește altora despre el. El nu lasă să i se răcească zelul prin persecuție și nu se lasă reținut dela aceea, ca să aducă roadă, ci va răbda statornic arșița arzătoare a focului dușman. El va merge pur și simplu înainte și va oferi fructele pentru întreținerea altora, cari flămânezec după hrană din Cuvântul lui Dumnezeu. El nu are o inimă de piatră a fătărniceii, ci se aseamăna cu pământul bun, pe care l-a descris Isus, când a zis: „Sămânța, care a căzut pe pământul bun, sunt aceia cari, după ce au auzit Cuvântul, îl țin într-o inimă bună și curată, și fac roadă în răbdare. Nimeni, după ce a aprins o lumină, n'o acopere cu un vas, nici n'o pune sub pat, ci o pune într'un sfeșnic, pentruca cei ce intră, să vadă lumina”. De aceea dacă știți cu siguranță, că aveți sămânța adevărată, atunci aduceți roada bună și oferiți-o altora, dacă aveți lumina adevărată, atunci faceți-o să

³¹ Dușmanul prin întinderea de curse urmărește scopul, ca să zgudue pe poporul lui Dumnezeu în ascultarea sa față de stăpânirea universală a lui Dumnezeu și astfel să dovedească, că el nu poate ținea la neprihănirea sa. Aceasta se va zădărnici prin aceea, că poporul lui Dumnezeu transmite altora mai departe fructele împărăției și face să lumineze lumina adevărului divin pentru oamenii flămânzi, cari șed în întunec. Acuma, după ce am trecut prin anii groaznici ai colaborării unită a naziștilor, fasciștilor și a Vaticanului, care a fost îndreptată spre stăpânire mondială, ne bucurăm că vedem că persecuțiile de foc, cari s'au aprins asemenea unor țâșnituri de flăcări împotriva Martorilor lui Iehova (mai cu seamă din timpul, când Hitler a încheiat cu Papa în anul 1933 un concordat), n'au putut nimici pe Martorii lui Iehova și nici să-i împiedece, ca să aducă roade și să crească la număr. Bucuria noastră despre acești credincioși, cari au suferit timpul de groază a anilor dela 1933—1945, se aseamăna cu bucuria apostolului Pavel, când a scris fraților săi creștini din Tesalonic, Grecia.

³² Niște religioniști din Tesalonic au format o adunătură (tumult) împotriva lui Pavel, l-au urmat până la Berea, ca să facă și acolo răscoală. Către aceia cari au trebuit să rămână în Tesalonic în mijlocul unor astfel de prigonitori, a scris apostolul persecutat Pavel: „Fraților, este datoria noastră să mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi. Aceasta se și cuvine, dacă primim creșterea minunată a credinței voastre și pentrucă iubirea voastră față unul de altul — fără excepție — crește încontinuu. Acesta este atât de mult cazul, încât noi, în timp ce umblăm din imbold propriu printre bisericile lui Dumnezeu, vorbim cu mândrie despre răbdarea (statornicia) și credința voastră, pe care ați apărât-o cu toate prigonirile și necazurile, pe cari le suferiți. Aceste prigoniri vor îndreptăți dreptatea lui Dumnezeu ca Judecător și ca urmare la aceasta veți fi socotiți vrednici de împărăția lui Dumnezeu, pentru care suferiți acum”. (2 Tes. 1:3—5, N. T. Sec. al 20-lea, engl.). Cu toate suferințele prin mâna dușmanului, acei creștini din Tesalonic, au crescut în asemănarea lui Christos și la număr. Cum a fost posibil aceasta? Pentrucă au rămas statornici, au ascultat poruncile Domnului și au răbdat până la sfârșit.

³³ Acelaș este motivul, că Martorii lui Iehova au ieșit din cuptorul de foc al persecuției războiului al doilea mondial, și anume cu noi interesați în rândurile lor și cu credință neslăbită și nădejde neturburată, da, cu zel nepotolit pentru serviciu pe mai departe ca martorii Săi în decursul acestui timp de după război. Ei știu: dacă rămân pe această cale,

²⁹ Ce ne oferă Cuvântul lui Dumnezeu ca să putem răbda? și pentruca să nu avem față de sămânța Sa atitudine ca un pământ pietros?

³⁰ Despre ce să nu ne amăgim când primim Evanghelia, și pentruca să ne purtăm față de ea ca pământul bun?

³¹ Despre care zădărnici de curând a scopului dușmanului ne bucurăm acuma?

³² Cum și pentruca s'a bucurat Pavel despre cei din Tesalonic?

³³ Pentruca se îndreaptă ora interraciunii încă tot împotriva noastră, și pentruca mergem noi înainte?

vor simți mai departe asupra lor împlinirea profeției lui Isus despre sfârșitul lumii: „Și veți fi urși de toate națiunile din cauza numelui Meu”. Aceasta se referă la națiunile prezentului, cari au rămas în viață după al doilea război mondial: comuniste, democratice, romano-catolice, protestante și păgâne. Că formele de guvern naziste-fasciste au fost apăsate în unele state, nu înseamnă, că cuvintele lui Isus nu mai au aplicare. Conform avertismentului Sfintei Scripturi toate statele politice sunt o parte a aceleiași lumi, și este aceeași lume astăzi, cum a fost înainte de războiul mondial. Deoarece urmașii credincioși pe urmele lui Isus Christos își fac lucrarea pentru numele lui Isus Christos, ei sunt hotărâți, ca să meargă mai departe pe calea lor a serviciului, prin ceea ce își atrag ura tuturor națiunilor și a tuturor oamenilor. Ei știu, că în această lume popularitate internațională nu este semnul distinctiv al creștinismului adevărat. Prin urmare ei nu sunt neliniștiți dacă sunt nepopulari. Ei au o conștiință bună înaintea lui Dumnezeu, pentru că conștiința lor este crescută după Cuvântul Său, și ei înțeleg bine, că dacă sufăr cu conștiință trezită înaintea lui Dumnezeu, își atrag aprobarea și răsplata lui Dumnezeu, chiar și dacă întreaga lume îi urăște. (1 Pet. 2:19—21). Intocmai ca Moise 'ei rabdă statornic până la sfârșit, ca și cum ar vedea pe Cel nevăzut', pe Iehova Dumnezeu, Judecătorul și răsplătitorul lor. Evr. 11:27.

Spre salvarea altora

³⁴ In primul rând din cauza îndreptăririi lui Dumnezeu răbdăm credincios și fără să ne plângem greutăți, lipsuri și prigoniri. Dar și dintr'un alt motiv desinteresat ne supunem acestor lucruri cu bucurie lăuntrică și răbdare în serviciul adevăratului împărăției: pentruca să putem transmite vestea împărăției altora și astfel să poată fi treziți mai mulți vestitori pentru împărăția lui Dumnezeu și să poată fi școlări pentru același serviciu. Noi trebuie să facem mai mult decât numai să ne rugăm, ca Iehova Dumnezeu Domnul secerișului, să trimită mai mulți lucrători în seceriș, pentrucă este mare și lucrători sunt puțini. (Mat. 9:37, 38) Aceia, pe cari i-a învățat Isus să se roage așa, au fost persoane pe cari le-a trimis la serviciu activ de campanie. Prin urmare cuvintele Sale trebuie să însemne, că toți, cari lucrează sârguincios în serviciul lui Dumnezeu, în același timp să se roage, ca Domnul secerișului să binecuvinteze lucrarea lor în măsura, că El trezește alți vestitori ai împărăției. Cine lucrează, să se roage, și faptele să însoțească rugăciunile. Apostolul Pavel a făcut acest punct cu totul clar conlucrătorului său, tânărului Timotei, când a zis: „Tu dar, copilul meu, întărește-te în harul care este în Christos Isus. Și ce-ai auzit dela mine, în fața multor martori (în timp ce Timotei a însoțit pe Pavel în lucrarea sa de mărturie), încredințezi la oameni de încredere, cari să fie în stare să învețe și pe alții. Suferă împreună

cu mine, ca un bun ostaș (soldat) al lui Christos”. — 2 Tim. 2:1-3.

³⁵ Un soldat se desparte de viața liberă, ușoară a civilului nemilitar. In mod corespunzător, Timotei a trebuit atunci să se concentreze asupra luptei, și noi trebuie să ne concentrăm astăzi, în ascultare față de mai marii noștri, puterile mai înalte. Spre a le plăcea printr'o luptă bună pentru credința Evangheliei împărăției, nu-i permis să ne încurcăm în afacerile acelora, cari nu aparțin la oștirile Domnului și nu stau cu El în luptă, ci de fapt stau de parte a dușmanului. Și cum un țăran agricultor, care lucrează din greu, care ară, sădește, sapă și plivește, noi trebuie să lucrăm încontinuu și să așteptăm, că rodul va apărea la timpul hotărât. Numai dacă lucrăm va fi roada, din care putem să mâncăm, pentrucă merităm. (2 Tim. 2:4-7) Și dacă cineva într'un anumit sport caută să ajungă la campionat, trebuie, pentru a câștiga aruna, să exerseze neînduplicat înfrânarea și să arunce de pe el poveri nefolositoare și să înconjure încurcările.

³⁶ Ca să terminăm cu succes parcursul nostru pământesc spre îndeptățirea lui Iehova și astfel să câștigăm premiul, pe care ni l-a pregătit, atárnă dela început și în decursul întregii lungimi a alergării noastre de mergerea noastră statornică înainte. Noi prin urmare nu putem răbda până la sfârșit, dacă ne lăsăm oprși prin piedeci și ne împovărăm cu lucruri, cari nu servesc cauza dreptății și prin cari ne atragem suferințe. Chiar și dacă ne descărcăm de astfel de lucruri, totuși cerințele prezentate nouă sunt atât de mari, încât cer dela noi să facem ce ne stă în putință, pentru a fi tari și curagioși. „Și noi, dar, așa suntem îndrumați, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedecă, și păcatul care ne înfășoară așa de lesne, și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înainte. Să ne uităm țintă la Căpetenia și desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-i era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu”. — Evr. 12:1, 2.

³⁷ Pentru că iubim pe Dumnezeu și pe oamenii, cari doresc să-L caute putem lua cu bucurie multe asupra noastră, pentruca să le întindem vestea bună a salvării. Dușmanii pot să ne pună cătuși, pentrucă propovăduim, Cuvântul lui Dumnezeu însă și vorbirea despre el spre salvarea semenilor noștri nu poate fi legat. Când apostolul a fost în lanțuri, pentrucă a propovăduit Evanghelia, el a arătat lui Timotei motivul dezinteresat, pentruce a fost atât de dispus să ia asupra sa probe și greutăți: „Pentru care sufăr până acolo că sunt legat ca un făcător de rele. Dar Cuvântul lui Dumnezeu nu este legat. De aceea rabd totul pentru cei aleși, pentruca și ei să capete mântuirea care este în Christos Isus, împreună cu slava vecinică. Adevărat este cuvântul acesta: dacă am murit împreună cu El, vom și trăi

³⁴ Cu ce țintă înaintea o. lilor ne supunem unor astfel de lucruri, și pentruce să ne rugăm?

³⁵ Pentruce să ne purtăm ca soldații și plangarii?

³⁶ Cum trebuie să alergăm și cum putem alerga în arună, pentru a câștiga premiul?

³⁷ Ce nu poate fi legat și spre a cui folos răbdăm?

împreună cu El. Dacă răbdăm, vom și împărați împreună cu El". (2 Tim. 2:8-12) Apostolul a suferit bucuros aceste lucruri, pentru că a fost gata să rabde arșița atacului dușmanului, dacă a putut, cruța fraților săi suferințe directe sau a pufut zădărnici scopurile dușmanului, prin faptul că a fost spre binecuvântare fraților săi prin slujba sa creștină a serviciului. El a zis: „Al cărei slujitor am fost făcut eu, Pavel. Mă bucur acum în suferințele mele pentru voi; și în trupul meu, împlinesc ce lipsește suferințelor lui Christos, pentru trupul Lui, care este Biserica. Slujitorul ei am fost făcut eu, după isprăvnicia, pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru voi, ca să întregesc (să propovăduiesc pe deplin) Cuvântul lui Dumnezeu". — Col. 1:23-25.

³⁸ Intrucât vedem, că altora mersul nostru înainte neîncetat în serviciul lui Dumnezeu le este spre mântuire vecinică, cu atât mai mult ne este impusă datoria urgentă să răbdăm și să nu părăsim serviciul până când este făcut. Noi putem aplica în mod potrivit la noi înșine îndrumarea pe mai departe adresată lui Timotei: „Pune-ți pe inimă aceste lucruri, indeletnicește-te în totul cu ele, pentru că înaintarea ta să fie văzută de toți. Fii cu luare aminte asupra ta însuși și asupra învățaturii, pe care o dai altora: stăruiește în aceste lucruri, căci dacă vei face așa, te vei mântui pe tine însuși și pe cei ce te ascultă". (1 Tim. 4:15, 16) În mintea noastră trebuie să fim în curat cu următorul fapt de importanță vitală: Dacă ne punem jos serviciul nu ne ajutam nici nouă și nici altcuiva spre salvare. Dacă răbdăm, indiferent de aceea, că ce ne așteaptă și ce avem de suportat, atunci ne finem încontinuu gata pentru salvare, putem fi mai departe de ajutor altora în neegoism direct spre mântuirea lor și le putem da în acest scop un exemplu puternic de tărie.

38 Cum 'ne mântuim pe noi înșine și pe aceia, cari ne ascultă'?

³⁹ „Stăruiește în aceste lucruri (în această lucrare. *Moffatt*") (1 Tim. 4:16) Noi mulțumim marelui Dumnezeu al răbdării pentru acest sfat prin apostolul Său, dă pe acest sfat voim să-l urmărim. Noi suntem în această lucrare, ca să câștigăm. Dacă slăbim, numai pentru că durează ceva mai mult decât cum am sperat foarte sigur mai înainte cu câțiva ani, atunci ne vom descuraja în clipa, când suntem foarte aproape de răsplata promisă. Răsplata există fără nicio îndoială. Și serviciul există la noi, și întinderea sa pe mai departe în timpul de după război să nu ne stingă entuziasmul.

⁴⁰ Așa dar ochii noștri să nu se obosească de a privi după începutul războiului Armagedonului, care aduce pieire Babilonului, organizațiunii Diavolului. Având în vedere toate semnele însemnate din jurul nostru, putem privi în credință în viitor. Să ne incingem coapsele capacității noastre de răbdare, de stăruință, să rămânem la postul nostru ca păzitori, cari trebuie să facă să răsune înștiințarea Domnului! Fie, ca să putem face zilnic raport Domnului așa ca păzitorul în timpul vechiu: „Apoi a strigat, ca un leu: Doamne am stat mereu în turnul meu de pază, și stam de strajă în toate nopțile". Apoi după ce am veghiat credincios și am proclamat semnele timpurilor, ochii noștri vor fi așa de fericiți într-o zi mult dorită, de a vedea sosind carăle de război biruitoare ale Domnului, și în urechile noastre va suna anunțul vestitor de libertate: „A căzut, a căzut Babilonul, și toate icoanele dumnezeilor lui sunt sfărâmate la pământ!" (Isa. 21:8, 9) Până atunci din mila lui Dumnezeu nu ne lăsăm. Lozinca noastră să fie: Statornici la posturile noastre de serviciu ziua și noaptea, și să răbdăm până la sfârșitul triumfător!

Watchtower din 15 Iulie 1947

39 Pentru ce stăruim în lucrarea noastră?

40 În ce post vom rămânea încontinuu, și cu ce leziură (cuvânt de crdin)?

ASIA SI INTINDEREA TEOCRATICA

DIMINEAȚA lui 8 Aprilie în Hongkong a fost întunecoasă și posomorâtă. Nori grei atârnavă până jos peste oraș și peste dealurile care-l înconjoară, și pe străzi se vedeau anumite urme de ploaie. Totuși, era mult popor în mișcare. Sute de bărbați alergau de-a-lungul străzilor și trăgeau ricișele (trăsuricile) lor. În port domnea vieață activă. Bărți cu motor și corăbii chinezești cu singura lor pânză mare brăzdau apele. O mulțime de vehicule mai mici și luntri de râu chinezești, cârmuite de femei cu lopeți lungi, se mișcau printre luntri de trecere de pe un țărm la celălalt, printre vapoare de ocean și printre alte corăbii mari. Da, femeile Chinei lucrează tot atât ca și bărbații, dacă nu mai mult, mai ales pe micile bărci de port, unde în general se văd lucrând bărbați și femei ca culi (hamali chinezi) unul lângă altul.

Pe lângă aceasta femeile poartă adeseori pe copilașii lor în spate, în timp ce descarcă sau încarcă camioane și duc legături grele dela corăbii și șantiere. Culi, cari își duc pe umeri poverile lor mari, sunt întrecuți de vehicule de transport mari, moderne. Aici vedem contrastul dintre Orient și Apus. Aici găsim procedeele cele mai moderne și cele mai primitive unul lângă altul.

Pentru călătorii noștri în întreaga lume, pentru N. H. Knorr, președintele lui Watch Tower Society, și pentru secretarul său, M. G. Henschel, sosise însă timpul să lase în urma lor toate ecestea. Și acum stăteau pe aerodrom și așteptau clipa când se vor ridica norii grei și pilotul va putea intra în acțiune. A trebuit să așteptăm mai mult de o oră până când stratul de nori s'a ridicat destul, așa că pilotul a

putut vedea o milă înaintea sa. Apoi pasagerii s'au urcat în avionul cu două motoare a lui „Commercial Airline“ filipină. Avionul după cât se vedea n'avea grabă să ajungă repede în înălțime, după cum este de obicei cazul în Hongkong, ci a rămas aproape de apă, căci sburând pilotul la mică înălțime, s'au putut orienta și a putut vedea mai bine insulele și astfel să înconjoare munții înalți, cari s'au ascuns îndărătul norilor. Pe o distanță de mile după urcare în direcția Bangkok avionul a zburat în direcție falsă, dela Siam încolo. În fine a ajuns la o înălțime bună și a străpuns norii. Acum nu mai era pericol de a se izbi și a se sfărâma de un munte. După ce pilotul a luat contact cu stațiunea de radio din Hongkong, s'a întors în ruta sa și a sburat mai departe înspre Sud-Vest.

Noi ne-am aflat deja odată pe calea aceasta când am zburat la Manila. După ce stratul de nori a început să se împrăștie sub noi, am încercat să spunem, unde ne găsim. Două ore trecuseră deja și acolo jos am văzut linia coastei a mării insule chinze Hainan. Apoi iarăși au venit nori, și când am mai văzut pământ, erau deja munții din Indo-China. Și acolo era și râul șerpuit Mekong, care desparte Indo-China de Siam. Cerul era acum cu totul clar, și în timp ce zburam peste Siam, am putut vedea pe o distanță de mile și mile miile de ogoare de orez. Deoarece era anotimpul scetos, totul arăta cafeniu, cu excepția unor locuri verzi ici și colo, cari se desprindeau ca cazele în pustie și arătau, că acolo erau câteva ferme sau un sat și izvoare de ape. Când am zburat în jos peste aerodromul din Bangkok, am primit un chip mai clar despre terenurile de orez și despre oamenii, cari au întrebuițat acolo bivoli lor de apă sau boii la aratul ogoarelor, ca să pregătească pământul pentru cultura orezului. Totul se făcea foarte încet; așa se pare că în Orient nu este niciodată grabă. Dacă ceva nu se face astăzi, atunci ziua următoare sau și poimăine este destul de devreme.

Frații noștii au fost la aerodrom ca să ne primească, și după ce am trecut peste formalitățile obișnuite ale văzii siameze, am plecat cu automobilul pe drumul către oraș. Am trecut pe lângă micile canale, cari erau pline de nuferi și zarzavaturi verzi. Acestea din urmă servesc Siamezilor ca hrană. De-a-lungul acestor canale pline cu năr ol stăteau colibeile împletite din bambus și palmier, în cari locuiesc fermierii de orez. După aceea am trecut pe lângă statuia mare de război și îndată am ajuns în Bangkok. Aici am găsit pe mulți alți frați, cari au venit din multe ținuturi ale țării la vizitarea adunării generale. Noi de data aceasta n'am putut locui ca mai înainte în depozitul Societății, deoarece mulți frați au fost adăpostiți acolo, și astfel am fost conduși în centrul orașului, unde frații au închiriat o cameră într'un hotel mare, care este exploatat de guvernul siamez.

A locui astăzi într'un hotel în Bangkok nu este exact același lucru ca a trăi într'un hotel american, și nici ne-am bucurat, ca să cunoaștem întrucâtva nodul de viață de acolo. De pildă, în etajul al doilea al hotelului, unde am locuit noi, nu era apă curgătoare; fiindcă în decursul războiului apeductele orașenești au fost bombardate și de atunci au fost reparate numai în parte. Fiecare cameră de baie este prevăzută acum cu o covată de lut, care cuprinde

135 l. de apă. Copiii aduc apa pe trepte în sus și umplu coveșile zilnic. Un mic lighian de metal aparține la uneltele din baie. Cu lighianul, cel ce face baie, poate turna apă peste sine, după aceea poate întrebuița săpun, dacă și-a adus cu el de acasă, și după aceea poate lua lighianul iarăși în mână și poate scoate apă din covată ca să și-o toarne peste el. În timp ce el se „îmbălază“, astfel, aude în continuu bătăitul țânțarilor, cari poposesc cu plăcere pe marginea coveșilor cu apă. Chiar și dacă cineva a închiriat o cameră într'un hotel modern, țânțarii par a pretinde pentru sine cea mai mare parte a ei. În ceace ne privește pe noi, ei au rămas tovarășii noștri apropiați. Noaptea a trebuit să luăm o atitudine neprietenoasă față de ei, prin faptul că ne-am închis de ei și ne-am băgat înăuntrul unei perdele, care a atârnat peste pat și a fost ținută sub saltea. Dar ei nu s'au s-miț ofensați și nici gând ca să plece. Răbdător au așteptat dimineața și au ocupat poziții str tegice în mâneci și pantofi. Zi de zi, când ne-am îmbrăcat, a trebuit să alungăm mai întâi țânțarii din pantofi și haine, căci altfel ar fi rămas peste zi amicii noștri intimi. Oamenii, care locuiesc de mulți ani în Siam, ne-au spus, că țânțarii, chiar și cei din hotel, sunt cu totul inofensivi!

Prima zi în Bangkok am petrecut-o cu aceea, că am luat la mână corespondența, care ne-a așteptat aici. Afară de aceasta au fost de rezolvat lucruri în legătură cu activitatea locală teocratică. În timp ce am avut de lucru în birou, veneau înăuntru ocazional frații și ne aduceau o bucată tăiată dintr'o gazetă sau un articol, care a apărut într'unul din zărele locale englezești, siameze sau chinzești cu privire la conferința viitoare publică. Toate zărele mai importante din Bangkok au acceptat și tipărit un comunicat al fraților noștri.

Anunțarea aranjării publice s'a făcut și prin alte mijleace. Frații au dispus, ca pe foaia volantă să apară două fotografii ale congresului din Cleveland, și au fost tipărite multe mii de foi volante, invitări la vizitarea conferinței fratelui Knorr, care a trebuit să aibe loc la 9 Aprilie la ora 5,30 după masă în sala universității Chulalongkorn. Foile volante purtau pe o parte text englezesc, pe partea cealaltă text siamez. Cuvântarea a trebuit ținută în amândouă limbile. Foile volante au fost împărțite pretutindeni în oraș. La cei interesați li s'au făcut invitări personale și prin scrisori. Postul de radio local al guvernului a făcut cunoscut prin radio anunțul despre aranjament. A fost cea mai bună facere de cunoscut, la care au luat parte frații vreodată, și ce bucurie a avut de ea!

Sala universității Chulalongkorn este situată la dreapta în centrul paștelor verzi întinse ale parcului universității. Deși universitatea este situată cam la marginea orașului, totuși a fost ușor de găsit pentru oamenii, cari au voit să viziteze conferința. Au și venit mulți. Când a avut loc conferința, au fost prezenți 275, ca să audă cuvântarea „Bucurie pentru tot poporul“. Cei mai mulți dintre ei au fost siamezi, și ei au apreciat serviciile fratelui, care a slujit ca tălmăci. La cei prezenți au aparținut și trei preoți budiști în hainele lor galbene deschise. Misionari străini și preoți din localități au fost de asemenea prezenți, ca să audă ce s'a spus. (Misionarii s'au plâns la ve-

stitori că Martorii lui Iehova le fură oile din pășunea lor!) Pe noi ne-a interesat mai mult, să transmitem Siamezilor vestea. S'a și arătat interes bun, și s'a anunțat că Martorii lui Iehova se adună în ziua următoare la congres în sala împărăției în depozitul Societății. Mai mulți, cari au venit la conferința publică, au pus noi întrebări și au venit în biroul Societății.

Următoarele două zile au fost consacrate adunării generale. La adunările ei au luat parte 45, și noi am discutat mijloace și căi, cum s'ar putea face să înainteze lucrarea împărăției și cum s'ar putea propovădui vestea în toată țara. Vestitorii împărăției stau în fața unei probleme grele, pentru că populația Siamului crede în general în Buda; și când cineva vorbește despre împărăția lui Dumnezeu, că peste puțin timp va introduce o lume nouă a dreptății, imediat budiștii apără și zic, ei știu deja, că aceasta se va întâmpla în decurs de zece ani, căci în Siam se crede, că domnia dreptății, care a fost profetizată de Buda, se va începe în curând. Vestitorii de aceea trebuie să fie foarte cu băgare de seamă, ca să arate deosebirea între împărăția lui Dumnezeu și aceea, după care a îndrumat Buda pe oamenii s'au urmașii săi să privească.

Budismul este religia Siamului. Aparține la datele regelui, ca să celebreze anumite ritualuri ale budismului. Poporul de rând este foarte cucernic și superstițios. Animalele nu se ucid cu plăcere, și există oameni, cari n'ar omori niciun țânțar, ci preferă să-l sufle afară. Aceasta de aceea este așa, pentru că cred în pribegirea sufletelor și sunt de părerea, că spiritul lui Dumnezeu este în tot ce este viu. Mii de câni umblă vagabonzi în Bangkok, mulți dintre ei plini de boale și răni; dar siamezul nu-i omoară, și nici nu-i scapă de mizeria lor, fiindcă budiștii cred, că câinii sunt suflete omenești, cari în decursul existenței lor omenești au făcut răul și acum trebuie să sufere pedepsa lor cuvenită. Wats sau temple, par a fi pretutindeni, și altele se află în construcție. De asemenea există multe chipuri ale lui Buda în diferite poziții, cari trebuie să exprime anumite cugete sau idei. În Bangkok se află marea Buda dormind și Buda de culoarea smaragdui. Chipurile sunt în general împodobite cu culoare de aur. Mai ales la templul *Wat*, care se află la parcul palatului regal, multe unelte, pe cari le întrebuițează preoții la ceremoniile cultului lor, sunt din aur curat. De obicei templele sunt decorate cu fragmente din sticlă sau porțel nuri, cari sunt prinse în tencuială. La intrarea în templu și la anumite porți înăuntrul clădirii templului sunt puse chipuri mari grotești cu fețe inspiratoare de teamă ca păzitori. Ele au fost făcute la privire atât de groaznice cât a fost posibil, după cum se susține, ca să sperie duhurile rele sau Diavolul ca să fugă.

Multe din *Wats*, ceremoniile și cultul chipurilor ale budiștilor și de asemenea și învățăturile lor de credință ne amintesc de catedralele catolice și de preoțimea lor. Budiștii își au altarele lor mari, dulapurile lor cu statui, lumânările lor, cântarea și tămâia lor, amuletele și moaștele lor; și pe acestea le au și catolicii; și să ne aducem aminte, că budismul a existat cu mult timp înainte de catolicism. Firește că în *Wats*-urile lor nu există strană, căci siamezii sunt

învățați să șadă pe pământ cu picioarele încrucișate. Religia budistă n'a adus nimic poporului cu privire la pace, bună stare și o speranță de viață în lumea nouă sub Christos Isus. Tot așa religiile mondiale, fie budiste, catolice sau oricare alta, sunt spre blestem aderenților lor. Siamezii sunt gata să sprijinească mai departe pe preoții lor cerșetori și să dăruiască sume pentru clădirea altor temple.

Într'o dimineață în timpul șederii noastre în Siam am avut ocazia să mergem peste râul Chao Phya și să vedem, cum arată cealaltă parte a orașului. Noi am venit să constatăm, ce teritoriu felurit au de lucrat vestitorii împărăției de timp întreg, pionerii. Unul dintre frați a închiriat o barcă, și noi cinci ne-am urcat în ea. Am șezut pe jos după modul siamez. Luntrașul, care a mânăit foarte îndemânatec singura lui lopată, a trecut repede râul și a mers apoi de partea cealaltă în sus de-a-lungul *Klong*-ului sau canalului. Acesta a fost unul dintre canalurile principale, care este cunoscut ca *Klong Bang Luang*. Oamenii din comunele apropiate ale ținutului rural vin cu luntrea disdedimineață aici și fac comerț cu mărfurile lor. Apa este singura cale pe care se poate călători aici. Mirați observăm marele contrast între această parte a orașului și partea, unde locuim în decursul vizitei noastre în Siam. Râurile și canalurile nu formează numai căi de comunicație, ci afară de aceasta procură oamenilor de acolo ocazie pentru baie, pentru aruncarea gunoaielor, pentru aprovizionarea cu apă de băut și pentru aruncarea apei murdare. Pe amândouă părțile de-a-lungul canalului se află colibi de bambus (trestie uriașe), și mulți oameni își făceau tocmai băia de dimineață când am trecut pe acolo. Nu-i de mirare că mor mii și mii când lovește o ciumă un oraș ca Bangkok-ul!

Pe canale sunt multe întreprinderi industriale. Arbori mari de tiek sunt prinși în plute la marginea canalului, și după cum sunt trebuințele ferestrelor sunt scoși din apă. Procedee foarte primitive se pot vedea acolo. Singurul mijloc pentru a tăia scânduri din trunchiurile copacilor sunt ferăstraiele de mână, cari sunt mănuite de doi bărbați. Aceștia din urmă nu pot tăia cu ferăstrăul mai mult de o scândură pe zi, dar ei și așa n'au nici-o grabă! De-a-lungul canalului se construiesc multe lunturi mici. Lunturi mari cu fundul lat merg pe canal și aduc orez dela ferme. În anumite locuri el este reîncărcat de către culi în coșuri mici. Ici și colo se vede câte un 'om șezând într'o corăbioară mică și observând veghetor o jumătate de duzină de undițe. Dame mici, tinere vâslesc în lunturile lor mici de-a-lungul canalului și vând alimente oamenilor, cari locuiesc pe lângă canal. Nouă ne pare rău că locuitorii din Siam tocmai jelesc pe regele lor Anandria Mahidol, fiindcă din cauza timpului de doliu de un an, care este prescris de guvern, nu poartă hainele obișnuite deschise în toate colorile, și umblă în negru. Într'un alt timp canalul ar fi fost înviorat de cu'ori vii.

Poporul Siamului este prietenos, serviabil și foarte plin de atenții. Noi ne-am bucurat să fim legați cu frații și deasemenea să mâncăm diferitele mâncări, pe cari le-au pregătit ei. Desigur în Siam nu există lipsă de alimente, și în comparație cu alte țări ele sunt foarte ieftine. Ne-a plăcut în Siam, și după ce am stat la frați câteva zile și am discutat probleme

sau am văzut lucrurile însăși, ne-am putut întreba cât trebuie să mai dureze propovăduirea Evangheliei împărăției, dacă trebuie să pătrundă la fiecare om din Siam. Pușinii cari sunt în adevăr, sunt zeloși, serioși și hotărâți, din mila Domnului să vestească în lung și în lat vestea bună a împărăției și să ajute oamenilor, ca să vadă deosebirea între venerare religioasă de oameni și închinare adevărată lui Dumnezeu Cel Prea Înalt. Este o mare lucrare de făcut și multe piedeci trebuie să învinge. Însă răvna, credința și stăruința fraților noștri siamezi este ca o inspirație. În anii pușini din urmă s'a făcut mult, și desigur Domnul va binecuvânta mersul lucrării în Siam. La 1 Septembrie se deschide o succursală în Siam.

Zilele au trecut repede, și Sâmbătă, în 12 Aprilie, am zburat dela Bangkok la Rangun într'un hidroavion al societății de aviație transoceanică britanică. Noi ne-am cunoscut bine cu frații din Siam și ne-au devenit dragi, și înainte de a-i părăsi, au voit să ne ia promisiunea, că ne vom întoarce în curând. Noi le-am spus, că din mila Domnului ne vom întoarce, și anume la o organizație mai mare și mai bună în Siam. La aceasta ne-am cugetat când am mers de-a-lungul râului în hidroavionul nostru și apa împoșca spre ochiurile de fereastră. Am putut vedea pe prietenii noștri, cum stăteau pe șantier și ne făceau semne de adio, în timp ce avionul s'a ridicat din valuri.

Rangun, Birmania

Am sburat afară peste oraș și după aceea ne-am îndreptat spre apus către Birmania. Pe drum am văzut câțiva munți, dar n'a trecut mult timp și iarăși am fost afară peste apele Oceanului Indian și am mers de-a-lungul coastei Birmaniei, în spre râul Irawadi și locul de aterizare în Rangun. În adânc Birmania a apărut ca o țară a păcii cu lanuri de orez și vegetație verde bogată de junglă, și noi ne întrebam, că oare stările sunt liniștite acolo având în vedere alegerile, cari tocmai a avut loc în Birmania, fiindcă Birmanesii încearcă să preia ei guvernul. Am mai auzit, că în Birmania vânătorii de capete sunt cu zel la lucru și câteodată iau dintr'odată până la 300 de piei de pe cap cu părul lor; și ne-am bucurat când am auzit că numai în partea nordică a țării își săvârșesc activitatea monstruoasă. A fost numai un zbor mic cam de două ore, dar am apreciat ocazia scurtă de a putea respira aer mai răcoros, după ce am stăt în arșița Siamului.

Avionul a aterizat vizavi de Rangun, pe celălalt mal al râului, într'o corabie cu motor am fost trecuți peste apa agitată la un chei, unde ne aștepta un autobus ca să ne ducă în centrul orașului Rangun. În timp ce călătoream în partea principală a orașului, am putut vedea, ce mari devastări a făcut războiul. De-a-lungul drumului au fost făcute barăci din bambus, și mii de oameni locuiesc în aceste locuințe construite pentru a face față lipsei. A fost interesant pentru noi de a vedea aceste căsuțe, cari sunt construite pe stâlpi, cam la o înălțime de 60 cm. dela pământ. Dușumelele constau dintr'un fel de rogojini împletite din bambus, cari sunt întinse bine peste pari de bambus. În timp ce autobusul nostru uruia peste drumul gronțuros, am putut vedea cum umblau oamenii pe aceste dușumele elastice. Partea din față

a caselor era larg deschisă, și am văzut, cum dormeau oamenii și alții găteau. Adesea am putut vedea o piesă modernă a unui mobilier de casă: o mașină de cusut. Aceasta a fost de cele mai multe ori singura mobilă. Dușumeaua înseamnă pentru ei totul: masă, scaun, pat etc., și fiecare membru al familiei se folosește de dușumea. În această parte a orașului am observat la fiecare apeduct, cum oamenii îngenuch'au pe asfalt și se stropeau cu apă la marginea străzii; ei își făceau baie! Când am ajuns în centrul orașului, am văzut, că clădirile sunt făcute din piatră și sunt destul de moderne. După cum am descoperit, multe zăceau în ruină, deoarece interiorul lor este ars. Acum am putut înțelege mai bine, pentru ce au trebuit să fugă frații din Birmania, când s'a apropiat războiul, și pentru ce unii în acele zile întunecate ale invaziunii japoneze au mers cu barca sau pe jos în China.

Am fost conduși la singurul hotel, care mai există în Rangun. Acolo ne-au întâlnit unii dintre frații noștri. Mai întâi au trebuit rezolvate formalitățile de intrare la autorități. După aceea am primit răspuns, că am putea locui la frați, ceea ce ne-a lucurat. Am călătorit într'un Jeep (automobil) prin oraș, pe care unul dintre frați l-a cumpărat după război dela armata americană și am constatat, că Rangun este un oraș întins și are lacuri încântătoare și parcuri chiar în oraș. Budismul este acolo la modă, și cel mai distins lucru al său este templul său cel mai mare, care în Birmania este numit Pagodă. El tocmai era decorat din nou cu coloare de aur; și frumos se desprindea chipul de pe orizont.

Vizita noastră în Rangun a decurs foarte fericită. În timp ce călătoream pe străzile principale, am văzut, cum vestitorii au făcut de cunoscut aranjarea publică a dimineții următoare. Aceasta a fost încurajator, căci în această grupă, care a fost restatornică de curând în Rangun, am putut observa zelul ei pentru împărăție.

Aranjamentul public a fost anunțat pantru Duminică dimineața, ora 10. Sala aleasă în acest scop se află în noul teatru Excelsior, într'un cinema. Cam cu o oră înainte de începutul conferinței directorul teatrului a avut un acces de inimă și a murit pe neașteptate. Oamenii lui au atârnat repede un placat, care a anunțat, că teatrul este închis toată ziua din cauză de deces. Cu toate acestea, frații care au închis teatrul, au înduplecat pe cei ce-au avut răspunderea, să permită totuși cuvântarea; și astfel ni s'a permis să intrăm în sala de conferințe. Placatul a fost acoperit până la sfârșitul cuvântării publice. Au fost prezenți 287. Pe lângă acestea trebuie amintit, că Rangun e' o oraș umerd cald, și chiar la ora 10 dimineața nu-i nevoie de multă mișcare ca să poți asuda. Fratele Knorr n'a avut haine potrivite pentru zona tropicală, și astfel la ținerea cuvântării publice a fost în curând îmbăiat în sudoare din creștet până în tălpi. Un ventilator nu se găsea pe scenă. Ușile au fost închise să se îndepărteze căldura zilei. Mai ales vorbitorul a fost foarte expus fierbințelii, și el a găsit ca ceva cu totul nou și interesant, să țină o vorbire, în timp ce-ți curge apa pe spate în jos și se scurge în pantofi, așa că până la sfârșitul cuvântării și se udă picioarele!

Dar cu aceasta numai s'a început udatul în Ran-

gun! În acea după masă călătorii, înainte de a merge la adunare în sala împărăției construită din nou din bambus și palmieri, au trebuit să facă o vizită în biroul de circulație aeriană, ca să se informeze despre biletele lor de călătorie pentru plecarea în ziua următoare la Calcuta. Era tocmai prima zi a sărbătorii apei, a unei serbări religioase a budiștilor cu ocazia anului nou, în care ei se stropesc unii pe alții cu apă și-și spală păcatele. Noi patru, fratele Kirk, un absolvent al Gileadului, servul grupei și frații Knorr și Henschel, s'au urcat pe Jeep și am pornit la drum în jos spre oraș. Tinerimea localității era în această prima zi a serbării în mare număr pe străzi și s'a postat pe ambele părți ale străzii acolo, unde era apă la dispoziție. Fiecare pieton sau fiecare vehicul, care trece pe acolo, este stropit cu apă, și la aceasta se întrebunțează tot felul de lighene. Cutii de tinichea, vedre, oale, pompe de apă și furtun de gumă au fost întrebunțate la noi! Noi patru am fost udați bine înainte de a ajunge departe, totuși am răs și de fiecare dată, când au turnat apă peste noi am încercat să luăm în glumă starea noastră critică. Noi am fi putut veni tot așa de bine din Irăwadi, căci așa arătam când am ajuns la biroul de călătorii aeriene. Și aceasta a fost numai începutul, căci după ce biletele noastre au fost în ordine, a trebuit să ne întoarcem în acelaș cartier al orașului, din care am venit, adică la sala împărăției.

Când ne-am dat jos din Jeep înaintea sălii împărăției am lăsat să se mai scurgă apă, am găsit câțiva frați, cari erau strânși deja în sală. Și ei au pățit la fel. Dar ei cunoșteau obiceiurile țării și au adus cu

ei haine de schimb înfășurate în impermeabile. În felul acesta ei s'au îmbrăcat cu alte haine și s'au putut așta. Cei trei vorbitori ai după mesei, frații Kirk, Knorr și Henschel, arătau însă ca și cum ar fi venit tocmai atunci din ploaie. Ce bine, că frații au înțeles situația! Vorbitorii au dat sfat și învățătură din Scriptură. Singura întrerupere s'a făcut cam la mijlocul programului, când câțiva tineri obraznici au avut îndrăsneala să vină până la ușa sălii și să arunce o vadră de apă înăuntru. Dar nimeni n'a fost nimerit. Cei 37 de frați și surori, cari au vizitat adunarea, au avut bucurie mare.

Lucrarea în Birmania înaintează bine. Gruparea se mărește. Această creștere se datorește mai cu seamă faptului, că vestitorii se întorc din India, cari au făcut cunoscută vestea în Rangun încă înainte de război. În acea seară s'a ținut în locuința servului de grupă o adunare familiară, unde au fost puse și discutate întrebări. Frații sunt foarte interesați la lucrarea de întindere în Birmania, și există speranța, că vor putea fi trimiși și alți Gileadiți la Rangun, ca să servească oamenilor de acolo și să le aducă vestea împărăției. S'au făcut pregătiri pentru a deschide la 1 Septembrie 1947 o sucursală a Societății în Rangun, ceea ce va servi la înaintarea lucrării în această țară. Ca în toate celelalte părți ale lumii, frații sunt zeloși și foarte cu băgare de seamă la aceea ca să meargă înainte; și noi credem, că comandantul nostru suprem, Christos Isus, va strânge și în această țară pe „alte oi“.

Watchtower dia 15 Iulie 1947

AHAZIA CERE SFAT DELA DEMONI

IHOVA DUMNEZEU este autoritatea, dela care se trage declarația, că religia demonilor este o cursă. Înainte ca națiunea Sa aleasă să intre în țara Canaanului și să ia contact cu religioniștii păgâni, cari s'au stabilit deja acolo, Iehova a dat poporului lui Izrael avertismentul: „Să nu slujești dumnezeilor lor, căci aceasta va fi o cursă pentru tine. Chipurile cioplite ale dumnezeilor lor să le ardeți în foc. Să nu poțestești și să nu iei pentru tine argintul și aurul de pe ele, ca nu cumva aceste lucruri să ajungă pentru tine o cursă; căci ele sunt o uriciune înaintea Domnului, Dumnezeului tău“. (Deut. 7:16, 25) Secolele istoriei, cari au urmat după intrarea poporului lui Izrael în țara promisă, ne dau o mulțime de dovezi, că Izrael în general n'a luat în seamă avertismentul lui Iehova. Privirea înapoi inspirată asupra rebeliunii lui Izrael și mila plină de îndelungă răbdare a lui Dumnezeu, cum este descrisă în Psalmul 106, atrage atențiunea mai cu seamă asupra prinderii în laț a lui Izrael în religie, când zice, că poporul ales al lui Dumnezeu s'a amestecat cu națiunile, și a învățat faptele lor, a slujit idolilor lor, cari au fost o cursă pentru ei. — Versetele 35, 36.

Prin lanțurile religiei, cari au stat pe calea națiunii lui Izrael, cei stăpâniți și stăpânitorii au fost prinși în cursă în acelaș mod. La multe sute de ani după ce Izrael a luat în posesiune țara făgăduită, dar numai puțini ani înainte pe prăbușirea națiunii și pustiirea

ei de către Babilon, Iehova Dumnezeu a făcut să răsunе prin profetul său Ieremia următoarea acuză și să ridice o întrebare pătrunzătoare: „Grozave lucruri, uricioase lucruri s'au făcut în țară. Proorocii proorocesc prin zei falși și preoții profită prin ei; poporului Meu îi plac aceste lucruri; dar ce veți face când va veni sfârșitul?“ (Ier. 5:30, 31, *O trad, americ.*) Preoții realizatori de profit au tras așa de viclean lațul religiei păgâne, încât victemelor lor le-a plăcut, Ei n'au bagat de seamă, că calea religioasă, pe care s'a grăbit să meargă națiunea, i-a condus către un sfârșit aducător de nenorociri.

Lanțurile religiei au fost strânse în mod deosebit de tare în timpul, când casa lui Ahab a stăpânit peste Izrael, ca să oprească închinarea adevărată a poporului lui Iehova. Regele Ahab a fost acela, care a dus pe Izrael în mod deosebit în necaz, pentru că a făcut o căsătorie nebiblică cu femeia păgână, nelegiuită Izabela și a lăsat-o să devină puterea la spatele tronului. Prin urmare ei cu Ahab, Izabela a realizat o unire a religiei lui Baal cu statul izraelit. Ce pericol de moarte a ascuns această cursă a religiei în sine, a fost pus în evidență de către Iehova Dumnezeu, când a făcut pe profetul Ilie, să anunțe judecata lui Dumnezeu împotriva lui Ahab pentru că s'a întors spre serviciul lui Baal. (1 Regi 21:21—26). Nu numai Ahab, ci toți cei de partea bărbătească din casa lui Ahab au trebuit stârpiți.

(Continuare în numărul viitor)

TEXTE ȘI COMENTARIU

A se păzi pe sine nepătat de lume. — Iac. 1:27.

Nimeni să nu se cugete că faptul că el ia parte în activitățile de predicare pe teren completează o dare de seamă clară, curată despre sine în fața lui Dumnezeu și că, în timpul liber, când nu este angajat în activitățile pe teren, el poate fi scuzat pentru că îmbrățează, urmează, se întovărășește cu această lume, pentru plăceri egoiste. Această lume este dominată de către demonii nevăzuți și prin comerț, politică și religie. Ea este necurată și murdară în ochii lui Dumnezeu; ea este dușmanul incorrigibil al lui Dumnezeu și dușmanul tuturor creștinilor, cari sunt devotați împărăției Sale. De aceea, a admira lumea și a găsi plăcere în faptele ei, precum și a căuta legătură prietenească cu ea, înseamnă a trece în tabăra dușmanului lui Dumnezeu și a comite un act nechristianesc față de Dumnezeu. Aceasta arată dedare la curvie sau adulter spiritual. Înseamnă compromis și aceasta duce la nepăsare. Nici Dumnezeu nici Christos nu găsesc plăcere în cel nepăsător. W 1.9.

2 Ianuarie

Iehova... zise către ei: Eu sunt Dumnezeu Cel Atotputernic; umbliă înaintea Mea, și fiu perfect. — Gen. 17:1, A.S.V.

Acum, Abraam moștenește păcat și imperfecțiune dela Adam. De aceea, Dumnezeu nu a înțeles și nu a cerut că el trebuie să fie în mod absolut fără păcat și niciodată să nu facă o greșală. Dumnezeu știa că aceasta era o imposibilitate pentru Abraam. Astfel Dumnezeu continuă să primească dela ei jertfe aduse pe altar, aduse în mărturisirea păcatului său și a trebuinței sale pentru o jertfă perfectă pentru pucate. De aceea, perfecțiunea pe care o cerea Dumnezeu dela el, era ca el să fie întreg și complet în credința sa în Dumnezeu Cel Atotputernic, precum și ca el să fie cu totul devotat spre a servi și a asculta pe Dumnezeu, urmând conducerea Sa. Inima și mintea sa nu trebuie niciodată să incline spre sau să facă compromis cu dumnezeii falși ai păgânilor. El nu trebuie niciodată să se retragă din legământul în care intrase cu Dumnezeu, întrucât ar fi mers îndărăt în lumea din care Dumnezeu îl scosese odată. De asemenea, el trebuia să înyete și să instruiască sămânța sau urmașul său în credință și supunere față de Dumnezeu și promisiunile Sale. W 1.4.

3 Ianuarie

Acela care nu intră pe ușă în staul.. este un hoț și un tâlhar. — Ioan 10:1.

Staulul trebuie să fie aranjamentul lui Dumnezeu prin legământul abraamic. Acela care intră în el, sunt îndreptățiți prin credință pentru viața vecinică și sunt făcuți fii spirituali ai lui Dumnezeu. Iehova făcu un legământ cu Abraam zicând: „În tine vor fi binecuvântate toate familiile pământului”. Deoarece Abraam era un simbol uman al lui Dumnezeu, acest legământ abraamic declară simplu că în Iehova Dumnezeu ca Mai Marele Abraam, la timpul hotărât, vor fi binecuvântate toate familiile pământești. Acesta este în realitate un legământ pentru împărăție. El are de-a face cu regele sau Sămânța împărăției lui Dumnezeu prin care urmează să fie binecuvântate toate familiile și națiunile. Acest staul al aranjamentului de legământ abraamic, pregătește numai o „turmă mică”, cea careia „bunul Tată cereșc îi dă cu plăcere împărăția ca împreună moștenitori cu Christos, Sămânța Mai Marelui Abraam. W 15.5.

4 Ianuarie

Saptezec de săptământ au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte, până la încetarea fărădelegilor, până la ispășirea păcatelor. — Dan. 9:24.

Iată binecuvântările cari vin prin Mesia încetarea și îndepărtarea fărădelegilor și ispășirea păcatelor, înseamnă ștergerea fără delegilor și a păcatelor pentru aceia cari vor arăta credință în Mesia și în foloasele stărpirii Sale în moarte. Prin legea mozaică, poporul lui Daniel nu a câștigat îndreptățire pentru viața vecinică. Dimpotrivă, legea i-a dat pe față pe toți ca păcătoși și i-a condamnat ca atari, aducând asupra lor un blestem ca asupra călcătorilor de legământ. Dar unde păcatul abunda, fiind expus prin legea lui Moise, mila și favoarea lui Dumnezeu abunda și mai mult prin Mesia al Său. Prin moartea lui Mesia pe lemn, legământul legii cu puterea lui de condamnare

a fost înlăturat din cale, și prin meritul jertfei Sale de bunăvoie fărădelegea și păcatele păcătosului care se căiește, pot fi șterse și pedeapsa pentru aceasta poate fi evitată. W 1.12.

5 Ianuarie

Uitați-vă la părintele vostru Abraam, și spre Sara care v-a născut; căci l-am chemat, când era numai el singur, l-am binecuvântat și îmulțit. — Isa. 51:2.

Acela cari sunt al lui Christos și cari ca atari, sunt membri ai trupului Său, sunt copiii lui Dumnezeu prin credință în Fiul Său Isus Christos. De aceea, ei privesc spre omenescul Abraam și spre Sara, cei de acum trezeci și opt de veacuri, dintr-un punct de vedere special. Abraam era un tip a marelui Tată viu Iehova. Sara, soția lui Abraam, era un tip a soției sau femeii lui Iehova, anume, cereasca Sa organizațiune a creaturilor spirituale, cari sunt unite cu El și cari îl servesc pe El ca Cap și Proprietar divin al organizațiunii Sale. Rămășița astorfel de creștini sunt acum deosebiți prin numele lui Iehova asupra lor și cari sunt binecuvântați ca „Martorii lui Iehova”. Aceștia, deci, sunt aceia, pe cari profeția îl îndeamnă să privească la părintele Abraam și la mama Sara, adică, la Iehova și la organizațiunea Sa universală cerească. W 15.1.

6 Ianuarie

Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm cerurt noi și un pământ nou, în care va locui dreptatea. — 2 Pet. 3:13.

Națiunile caută țările în unitatea internațională a unei federațiuni a lumii. Aceia, cari speră în Iehova Dumnezeu, știu că astfel de federație va fi incapabilă să măntuiască în Armaghedon. El se încred în lumea nouă a dreptății, care urmează după Armaghedon; și în această speranță găsesc ei țările. Până atunci, este sigur că vor avea loc cele mai grele încercări ale integrității tuturor persoanelor cari doresc să se dovedească demne de viață în noua lume a dreptății. Toți aceia cari doresc să-și păstreze integritatea pentru dreptate și să evite de a fi condamnați cu această lume, sunt nerăbdători să rămână pe calea dreaptă, oricari ar putea fi ispitele încercătoare de inimă și încercările de credință, pe cari lumea le-ar putea pune asupra lor. El trebuie să fie tari pentru aceea ce este drept și acest drept este de partea dreptei împărății a lui Iehova Dumnezeu prin Christos Isus. W 1.1.

7 Ianuarie

El își trimite Cuvântul Său. — Ps. 147:18.

În ciuda tuturor agențiilor religioase și lumești pentru sabotare, cenzurare și apăsare a adevărului, veștile bune ale lui Iehova continuă să străbată mai departe. Pentru facerea de cunoscut a noilor Sale vești, nu este neapărat necesar să se întrebuițeze ecranul cinematografelor, marile cotidiene (ziare) și reviste, atotpătrunzătoarea rețea radiofonică, precum și agențiile de presă, cari adună știrile spre a le difuza de jur împrejurul globului, toate în proprietatea și sub controlul comercial sau al guvernului și toate cu gelozie veghiate și păzite de către Ierarhia Romano-Catolică. Pentru răspândirea veștilor Sale bune, Iehova are propriile Sale mijloace exclusive de publicitate, cari sunt cele mai efective în atingerea atâtor persoane, după cum îi place. El are propria Sa organizațiune de editură și propria Sa ceată de vestitori, Șeful căreia este propriul Său Fiul, „martorul credincios și adevărat”, Christos Isus. Acest Unul conduce. Împreună-vestitorii Săi îl urmează. W 1.2.

8 Ianuarie

Nimeni nu poate servi la doi domni: pentrucă sau va uri pe unul și va iubi pe celălalt; sau va ține la unul și va nesocoti pe celălalt; Nu puteți servi lui Dumnezeu și lui Mamona. — Mat—6:24.

Iehova sau această lume; căruia volești să fii consacrat? Necesitatea de a alege este forțată asupra ta, fie că-ți place aceasta sau nu. Există numai o singură alternativă, numai o singură scăpare dela consacrare la lucruri egoiste și aceea este consacrare Domnului Dumnezeu. Această strămtă alegere între numai două puteri și numai două feluri de serviciu, nu este o teorie inventată de vreun religionist sau filosof. Este adevărul care cântărește greu, rostul de către Marele Predicator al „predicii de pe munte”. Dacă cineva servește bunurile lumești, el va iubi va ține și va fi consacrat aceluia, care este stăpânul astorfel de bunuri; nu, nu numai unui antreprenor (care dă de lucru) finan-

(Urmare în pag. 388)